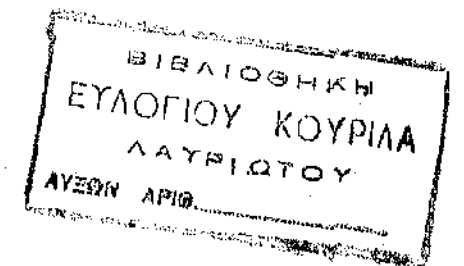


ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

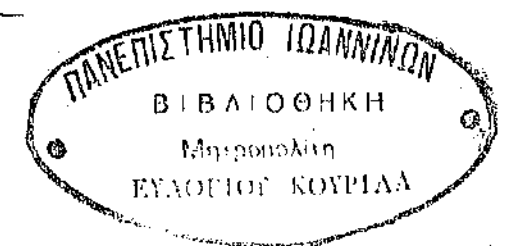
1883

[ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ — ΙΟΥΝΙΟΣ]



ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6.—ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8

076.



ΑΘΗΝΗΣ

Γ. ΚΑΣΑΔΟΝΗΣ, ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γραφείον της Έστιας: Όδου Άγγελαίου, 9.

1883

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΒ'

Συνδρομή ἑτησίαν ἑνὴν ἑξακτὸν γρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ τῆς ἀποστολῆς ἐκείνου ἡμέρας καὶ εἰς τὴν ἑξῆς. — Γραφεῖόν τῆς Διοικήσεως: Ὀδὸς Ἀγίου Ἰωάννου 26

26 Ἰουνίου 1883

Ἡ καθολικὴ μυστικὴ ΔΙΑ ΣΦΑΙΡΙΔΙΩΝ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ ἐν Ἀφρική. [Ἐκλογικὰ σημεῖα ἐν ἔτει 2400].

Ἡ σημερινὴ ὑπόκειται ἐν Μαρόκῳ μετὰ πεντακάσια ἔτη.

Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ Ἀγγλία θὰ βαρυνθῆ βεβαίως νὰ προστατεύῃ τοὺς μαροκίνοὺς καὶ θὰ τοὺς καταστήσῃ τέλος ἐλευθέρους συνταγματικούς πολίτας, ἀπαλλάττουσα αὐτοὺς τοῦ Σιδι-Μοχαμέτ, ὡς ἀπήλλαξεν ἡ Γαλλία τοὺς ἀλγερίνους τοῦ Ἀβδελ-Καδέρ. Ἀφοῦ δὲ, χάρις εἰς τὰς προόδους τοῦ πολιτισμοῦ, πτύσασιν οἱ κροκόδειλοι νὰ καταπίνωσι τοὺς περιηγητὰς καὶ οἱ ἀνθρωποφάγοι τῆς Καζόνδης νὰ τραγικίζωσι τοὺς βάρβαρους τῶν ἰεραποστόλων· ἀφοῦ τῆς Σαχάρας ἡ ἔρημος πτύσῃ θύπτουσα ὑπὸ τῶν ἀμμών τῆς τῶ νύφη καμήλους καὶ ὄδοιπόρους, καὶ διαχαραχθῆ ὑπὸ σιδηροδρόμων καὶ διαρύγων καὶ δεινυφύτων περιπάτων· ἀφοῦ οἱ ἀφρικανοὶ αἰσθανθῶσι τοῦ συκοφύλλου τὴν ἀνάγκην καὶ ἀποκτήσωσιν ἐμπειρίαν συρμοῦ, καὶ κουρεῖα, καὶ γαλλικὸν ἔκτρον καὶ λαχειοφόρους ὁμολογίας, θ' ἀποκτήσωσι βεβαίως καὶ καθολικὴν ψηφοφορίαν— ἢν, εἰς τὸ πείσμα τῶν Τύρων, θὰ ἔχῃ τότε καὶ ἡ Ἀγγλία — θὰ ἔχωσι σύνταγμα, καὶ ἐκλογάς, καὶ κομματάρχας, καὶ ὑποψηφίους πολλοὺς, καὶ ἐκλογεῖς ἔτι πλείονας, καὶ ἐκλογικούς συλλόγους, καὶ καθημερινὰς ἐφημερίδας.

Ἡ εὐδαίμων αὕτη διὰ τὴν μελαψὴν ἀνθρωπότητα ἐποχὴ, ὁ χρυσοῦς οὗτος αἰὼν τῶν ἀφρικανῶν θὰ ἐπέλθῃ κατὰ πάσαν πιθανότητα μετὰ πεντακάσια ἔτη. Ἴσως ἐπιστῇ καὶ ταχύτερον, διότι— μὰ τὸν φωνογράφον, καὶ τὸ ηλεκτρικὸν κλειδοκύμβαλον, καὶ τὰ τεχνητὰ ὄσα, καὶ τὸ τουρκικὸν σύνταγμα— τίς δύναται πλέον σήμερον νὰ προῦπολογίσῃ τὰς προόδους τῆς παράδοξου γήϊνης μυρμηκοφωλεας, ἣτις καλεῖται ἀνθρωπότης! Ἡμεῖς ἕμεις εἰμεθα μέτριοι, καὶ δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ὀνομάσωσιν ἡμεῖς θεομοκεφάλους, ὅσοι μετὰ πεντακάσια ἔτη ἀναγνώσωσι τὰς σειρὰς ταύτας, ἀφρικανοὶ συνταγματικοὶ πολῖται.

Διὰ τοῦτο αἴρομεν τὴν αὐλαίαν τοῦ μέλ-

λοντος ἐν Μαρόκῳ μετὰ πεντακάσια ἔτη, καὶ καλοῦμεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας νὰ παρακολουθήσωσιν ἡμεῖς ἐκεῖσε διὰ τῶν αἰώνων.

Οἱ μαροκίνοι ἐκλέγουσι μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας τοὺς δημοτικούς αὐτῶν ἀρχοντας, ἦτοι τοὺς δημάρχους, δημοτικούς παρέρους καὶ δημοτικούς αὐτῶν συμβούλους.

Οἱ οὐλεμάδες αὐτῶν, ἦτοι οἱ σοφοί, οἱ ἀπειλοῦντες τὸ νομικὸν τοῦ κράτους συμβούλιον, ἀναδιψήσαντες τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτικοῦ δικαίου, ἀνεκάλυψαν ὅτι τελειότατος ἐκλογικὸς ὀργανισμὸς ἦτο ὁ κρατῶν πάλαι ποτὲ ἐν τῷ ἑλληνικῷ βασιλείῳ, καὶ μετεφύτευσαν αὐτὴν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἐν Μαρόκῳ μετὰ μικρῶν τιμῶν καὶ ἀσημάντων βελτιώσεων, ὡς ὑπηγόρευσεν εἰς αὐτοὺς ἡ πρόοδος τῆς πολιτικῆς ἐπιστήμης.

Ὅθω λοιπὸν πάντες οἱ συνταγματικοὶ μαροκίνοι πολῖται εἶνε ἐκλογεῖς συγχρόνως καὶ ἐκλέξιμοι· τὰ δὲ ὀνόματά των, ἀνακαθαθέντα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, φέρονται συνηθισμένα ἐπὶ καινουργῶν ἐκλογικῶν καταλόγων, ὧν ἡ ἐνδελεχὴς μελέτη ἀσχολεῖ ἀπὸ μὴνός ἤδη τοὺς πολυστασίμους ὑποψηφίους, καὶ ἰδίως τοὺς ὑποψηφίους δημάρχους, ἀνακηρυχθέντας ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους κατήδων, κατὰ τὰ νενομισμένα. Φαίνεται δὲ, ὅτι δὲν εἶνε πολὺ κακὰ συντεταγμένοι οἱ κατάλογοι οὗτοι, διότι ἄλλοι μὲν τῶν ὑποψηφίων εὐρίσκουσιν αὐτοὺς ἐλλιπεῖς, ἄλλοι δὲ τὸναντίον ἀφθονοῦντας ἀνυπάρκτων ὀνομάτων. Τοῦ ζητήματος τούτου ἐπελήφθη ἐγκαίρως καὶ ἡ μαροκίνη δημοσιογραφία, ἀλλὰ διεφάνησε καὶ αὕτη, ὡς διαφανοῦσιν οἱ ὑπόψηφοι. Ὅπως δὴ ποτε οἱ κατάλογοι εἶνε ὀριστικοί, οἱ δὲ διαφανοῦντες ὑπόψηφοι ὁμοφώνουσι κατὰ τοῦτο πάντες, ὅτι πρέπει νὰ καρπωθῶσιν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον ἐκ τοῦ περιεχομένου των.

Ἡ βαθύσοφος αὕτη σκέψις ἐπικρατεῖ τῆς ἐπομένῃς σημερινῆς, τελομένης ἑσπέρας τινὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Χαλέμ-αλ-Γαρίφ, ἐνός τῶν ἰσχυροτέρων ὑποψηφίων δημάρχων τῆς Ταγγέρης.

Οὐχὶ πλέον ἐπὶ χαμηλῶν διβανίων περιθεόντων τὴν αἴθουσαν — ὡς θὰ ἐγένετο σήμερον

ἐν Μαρρόκω, — ἀλλ' ἐπὶ στερεῶν καὶ κομφῶν ἀγγλικῶν καθεδρῶν, — ὡς θὰ γίνεται βεβαίως αὐτότη μετὰ πεντακάσια ἔτη — καθήται σοβαρὸς ὄμιλος κομματάρχων, ποικίλων τὴν ἀναβολὴν καὶ τὴν ἔψιν. Δὲν εὐωδιάζουσι βεβαίως ὅλοι οὐδ' ἐνίφθησαν πάντες τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἄλλ' εἶνε ὅμως ἄνθρωποι ἰσχυροὶ παρὰ τῆ λαφ, ἔχουσι ἐπιρροὴν μεγάλην, γνωρίζουσι βίον τὸν κόσμον, καὶ ὁ ὑποψήφιος Χαλέμ, ἔχει πρὸς αὐτοὺς μεγάλην ὑπόληψιν, πολὺ μεγαλύτεραν ἢ ὅσην ἔχουσι οὗτοι πρὸς ἀλλήλους.

Εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ μόνος δυνάμενος ν' ἀναγινώσκῃ ἀπροσκόπτως, ἀπαγγέλλει ἀπὸ τοῦ ἐκλογικῆ καταλόγου τὰ ὀνόματα τῶν ψηφοφόρων, καὶ οἱ κομματάρχαι κρατοῦσι δὴθεν σημειώσεις (δι' ὅσων ἕκαστος γνωρίζει γραμμῶν τοῦ ἀλφάβητου), καὶ ὁ ὑποψήφιος μειδιᾷ ἐξ εὐχαριστήσεως.

— Ἄβδαλά-δὲν-Ραμάν! φωνεῖ ὁ γραμματεὺς, καὶ προσθέτει ἀμέσως:

— Ἀφῆστέ τον αὐτὸν ἐπάνω μου εἶνε δικὸς μου ἄνθρωπος. Ἐκάμαμε μαζί τρία χρόνια φυλακὴν.

— Ἀδδὲρ-Γεζίτ!

— Ὁ λακωνιστής; Εἶνε καυκάρος μου τὸν πέρνω ἐγώ, λέγει σοβαρῶς ὁ κομματάρχης Χασάν.

— Ἄβα-ἡλ-Μουσε!

— Ὁ ἀμαξῆς τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου! ἀναφωνεῖ ὁ Γιουσέφ-Μουχαδὴ, μικρὸς κομματάρχικος, περιφερόμενος ἐν τῇ αἰθούσῃ διὰ κλονομένου βήματος, μεθῶν καὶ παραπαίων, καπνίζων δὲ κούρον μεγαλοπρεπῆ, ὅπερ ἐξήλθε πρὸ μικροῦ τῆς σιγαροθήκης τοῦ ὑποψηφίου. Αὐτὸν ἐγὼ τὸν κάμνω καλά. Εἶνε συγγενῆς μου.

— Συγγενῆς σου; καὶ ἀπὸ ποῦ; ἐρωτᾷ ὑπομειδιδὴν ὁ σοβαρὸς Χασάν.

— Ἀπὸ ποῦ; Καὶ δὲν εἶνε δεῦτερος ἐξ ἀδελφῶν τῆς γυναικαδέλφης μου;

— Σωστό! σωστό! λέγει ἀποφθεγματικῶς ὁ ἀναγινώσκων τὸν κατάλογον, καὶ ὁ ὄμιλος ἐπινεύει.

— Ἄβουλ-δὲν-Χακὴμ!

— Αὐτὸν μὴ τὸν λογαριάζετε. Δὲν εἶνε δικὸς μας! παρατηρεῖ κομματάρχης ὑψηλὸς καὶ ἰσχυρὸς, ρικνὸς τὴν ἔψιν καὶ πιναρὸς τὸν πῶγωνά, προδήλως δὲ ἀπαισιόδοξος τὸν χαρακτῆρα.

— Ἦμποροῦμεν ὅμως νὰ τὸν πάρωμεν, διακόπτει ὁ σοβαρὸς Χασάν, ἂν τοῦ τάξωμεν καμμίαν ἐπιστάσιαν εἰς τὸν φόρον.

— Νὰ τοῦ τὴν τάξωμεν! λέγει ὁ ὑποψήφιος, καὶ τὸ ἦθος τῆς μορφῆς του παρῶναι τὸ ἦθος τοῦ Κάρθωνος, φωνοῦντος: Delenda est Carthago.

— Τοῦ κάκου ἀφέντη! παρεμβαίνει λέγων αὐτάρχης ὁ ὑπὲρ τῆς οἰκίας — ἐκλογεὺς καὶ αὐτὸς καὶ κομματάρχης μάλιστα θεωρούμε-

νος — εἰσερχόμενος τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ περιφῶν ἐπὶ διακου τὸν καφὸν εἰς τοὺς περικαθμένους. Τοῦ κάκου! Αὐτὸς εἶνε βαφτισμένος Ἐδρίς-Μωχαμέτ.

Ἀναγκαῖον ἐνταῦθα νὰ σημειωθῇ, ὅτι Ἐδρίς-Μωχαμέτ εἶνε ὁ ἰσχυρότερος τῶν ἀντιπάλων τοῦ Χαλέμ-αλ-Γαρίφ.

— Τότε ἄς πᾶν νὰ εἶνε! λέγει ἕτερος τῶν παρεσῶτων. Δὲν μᾶς μέλει! Ὁ Ἐδρίς δὲν βγαίνει ποῦ δὲν βγαίνει! ἄς πάρη κ' ἕνα καυκὶ παραπάνω!

— Ὅχι δὲ, ... διατί; ὑπολαμβάνει ὁ ὑποψήφιος. Ἄν ἤμποροῦμεν νὰ τὸν κερδήσωμεν ... μὲ καμμίαν θυσίαν ...

— Θὰ σὰς ἐμιλήσω ἰδιαιτέρως δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ἀπαντᾷ ὁ σοβαρὸς πάντοτε Χασάν, καμμῶν ἐκφραστικῶς τὸν δεξιόν του ὀφθαλμόν.

— Καλὰ δουλεύει τοῦ Χασάν ἡ φάμπρικα, λέγει ταπεινῆ τῆ φωνῆ ὁ ἀναγινώστης εἰς τὸν παρακαλούμενον.

— Αὐτός, παιδί μου, εἶνε μάνα! ... ἀπαντᾷ ἐκεῖνος. Νὰ τελειώσῃ ἡ ἐκλογή, καὶ θάβγη πάλιν μὲ κανένα καινούριο σπῆτι.

— Κ' ἐμᾶς μᾶς περνοῦν μὲ εἰκοσιπεντάρικα, ἂν νὰ εἴμαστε σπουρίτια ...

Ἐπιλέγει μελαγχολικῶς ἀναστενάζων ὁ ἀναγινώστης, καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνάγνωσιν.

— Ἄλη-ελ-Μουσε!

— Θεὸς σχωρήσῃ τον! φωνεῖ ὁ μικρὸς Μωχαδὴ, περιφερόμενος πάντοτε καὶ καπνίζων τὸ ποῦρόν του. Αὐτὸς ἄστοθῆκε ἔς τὰς πρῶσιν ἐκλογαῖς. Ἀκόμη τὸν ἔχουν αὐτοῦ μέσα;

— Δὲν πειράζει! παίρνει ἄλλος τῶνομά του, παρατηρεῖ ἡρέμα ὁ Χασάν.

— Δὲν σούλεγα πῶς εἶνε μάνα; ψιθυρίζει καὶ πάλιν τὸν ἀναγινώστην ὁ γείτων του.

Καὶ ἡ ἀνάγνωσις ἐξακολουθεῖ.

Οἱ ἐκλογεῖς κωσικίζονται, διαλέγονται, καταγράφονται, διατιμῶνται ὡς ἐμπροσθέντα, καὶ ἡ μορφή τοῦ ὑποψηφίου Χαλέμ-αλ-Γαρίφ ἀκτινοβολεῖ ἐκ χαρῆς.

Ἀφαιρεῖ, ἐπὶ τὸ ἐμπροστικώτερον, τεσσαράκοντα τοὺς ἑκατὸν φύρον ἐκ τῶν καταγραφέντων εἰς τὰ δελτία τῶν κομματάρχων του, κ' εὐρίσκει τὸ ὑπόλοιπον πρόσθετον πάντοτε καὶ περισσεύον.

Ἡ σκηνὴ παρατείνεται πέραν τοῦ μεσονυκτίου, τοιαύτη ὅποια ἤρχισε τ' ἐλειώγει δὲ διὰ περιέργου χαιρετισμοῦ ἀνταλλασσομένου μεταξὺ τοῦ ὑποψηφίου καὶ τῶν κομματάρχων του. Οὗτος μὲν πρὸ πάσης χειραφίας ἐξάγει τὴν χεῖρα ἐκ τοῦ θυλακίου του, ἕκαστος δὲ τῶν ἀπερχομένων εἰσάγει μετὰ τὴν χειραφίαν τὴν χεῖρά του εἰς τὸ ἰδικόν του θυλάκιον.

Καὶ ὁ συμβολικὸς οὗτος ἀποχαιρετισμὸς ἐπαλαμβάνεται εἰκοσάκις.

Τέλος ἀπέρχονται πάντες, καὶ ὁ ὑποψήφιος μένει μόνος μετὰ τοῦ Χασάν.

Καθ' ὁδόν.

— Τὰ εἶδες τα; λέγει μαδῶν τὸν πῶγωνά του ὁ ἀπαισιόδοξος Γιακούπ' πάλιν μυστικῶς ἔχει ὁ Χασάν.

— Ἀρ' τὰ ζεύρομε δὲ τὰ μυστικὰ του ...

— Καὶ πῶς τὰ ζεύρομε, τί βγαίνει; Αὐτὸς τραβάει τὸν παρῶ, κ' ἐμεῖς μετροῦμε τοὺς πόρους ...

— Οὐφ, καυμένη Γιακούπ; ὅλο πῆτταις ὀνειρεύεσαι.

— Καὶ δὲν τρώω οὐδὲ σιμίτι. Αὐτὴ εἶνε ἡ γλῶσσα.

— Ῥώησ' τὸν Χασάν, ὑπολαμβάνει παρεμβαίνων ὁ μικρὸς Μωχαδὴ, νὰ σοῦ δώσῃ τὴ βεταῖτα τῆς πῆττας.

— Αὐτός, παιδί μου, λέγει ἄλλος, τὴν βεταῖτα του τὴν φυλάει μυστικῶς τὴν ἔχει κληρονομία ἀπὸ τὸν πατέρα του, καὶ δὲν τρελλάθηκε νὰ μᾶς μάθῃ τὴν τέχνη. Εἶνε μάστορης ποῦ δὲ βγάξει καλφάδες.

— Μὰ τότε τὸ λοιπὸν εἴμας ἐμεῖς κοντάβια;

— Τώρα τῶνοισαες; φωνεῖ ἀγρίως καὶ μαδᾷ ἐτι βραιότερον τὸν πῶγωνά του ὁ Γιακούπ. Τώρα τῶνοισαες; Ἄν εἴγαμε ἐμεῖς ἐνός δραμιού μυαλό καὶ δυὸ δραμιῶν φιλοτιμία, θὰ μαζεύωμαστε πρῶτα ὡμορφα ἡμορφα μεταξὺ μας, νὰ συνηνοθηοῦμε ... καὶ θὰ πηγαίναμε ὑστερα ἄστοῦ Κύρ Χαλέμ, νὰ τοῦ ποῦμε παστρικά ...

— Τί πράμμα; ὑπολαμβάνει τις τῶν ἐταίρων, βλέπων διατάζοντα τὸν Γιακούπ.

— Τί πράμμα; ἀπαντᾷ οὗτος, ἀφοῦ ἐπὶ στιγμὴν ἐσέκθη, ὅτι οἱ διαταγμαῖ του ἦσαν ἐντελῶς ἀνόητοι! τί πράμμα; ὅτι θέλομε κ' ἐμαῖς μέταλλο! νά, τί πράμμα!

— Δὲν εἶνε ἔντροπή, καυμένη;

— Ἄν μᾶς πάρη ἡ ἔντροπή, φοροῦμε κῶσικιν, ἀπαντᾷ ἄλλος, ἐνῶ ὁ Γιακούπ, ἀπαθεστατῆν ἔχων τὴν λογικὴν του, καίτοι ἀγανάκτει ἡ καρδιά του, ἐπιφέρει:

— Γιατί ἔντροπή, κύρ Κακὴμ; Ἄν ὁ Χασάν πουλεῖ κωλοφωτικὸς γιὰ φανάρι, δὲν ἔχομε τάχα κ' ἐμεῖς κωλοφωτικὸς γιὰ πούλημα;

— Ἄλλο τίποτε, ἀπάντᾷ ὁ προλαλήσας, Κε' ἂν δὲν ταῖς πουλήσωμε τώρα, ποῦ ἀνοιξε τὰ παζάρια, δὲν εἰςβῶν τί διάβολο θὰ ταῖς κάμωμε.

— Ἀκούστε, βρέ, παιδιά, νὰ σὰς πῶ! λέγει ὁ Γιακούπ, ἀπαράλλακτα ὡς ἔλεγε ποτε ὁ Δημοσθένης πρὸς τοὺς ἀθηναίους: δεηθῆναι πάντων ἡμῶν βαλλομαι, τοὺς λογισμοὺς ἀκοῦσαι μου διὰ βραχέων. Ὁ κύρ Χαλέμ φυσᾷ.

— Καὶ παραφυσᾷ! φωνεῖ ὁ χορὸς τῶν περιεστώτων.

— Δὲν τοῦ φτάνει τώρα ὁ παρῶς, θέλει καὶ δόξα.

— Τὴν θέλει! φωνεῖ ὁ χορὸς!

— Ἐμεῖς ἔχομε δόξα γιὰ πούλημα, αὐτὸς ἔχει παρῶ γιὰ δόσιμο! τὸ λοιπὸν ... τράμπια!

— Τράμπια! φωνεῖ ὁ χορὸς.

— Κε' ἂν κάμη τὸν κουρῶ; λέγει δειλῶς ὁ μικρὸς Μωχαδὴ.

— Κάνουμε κ' ἐμεῖς τὸ στραβὸ, ἀπαντᾷ ἀποφθεγματικῶς ὁ Γιακούπ.

— Κε' ὁ λόγος μας, ποῦ τοῦ δώσαμε;

— Ἄς τὸν φυλάξῃ νὰ παίξῃ στὴν ὕψωσι, λέγει διαρρήγνόμενος εἰς γέλωτα ἄλλος τῶν ἐταίρων, πάλαι μὲν ποτε περιόχτης πετρελαίου καὶ θρυαλλιδῶν, νῦν δὲ μεσίτης ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ τῆς Ταγγέρης καὶ κομματάρχης in partibus ... absentium.

— Ὅχι δὲ, καυμένη! ὑπολαμβάνει ὁ Χακὴμ' αὐτὸ δὲν εἶνε τίμιον πράγμα.

— Κολοκύθια! ἀπαντᾷ ὁ Γιακούπ' θέλεις καὶ τιμὴ καὶ παρῶ, τοῦ λόγου σου; καὶ τὴ σοῦβλά ἀκαὴ καὶ τ' ἀρνὶ ψημένο; Ὅταν τὰ βρῆς μαζί, μοῦ δίνεις εἶδησι.

— Γεῖξ' σου μωρὲ Γιακούπ! ἐσὺ θὰ γείνης σπουδαῖος ἄνθρωπος μὲ μέρη, φωνεῖ ἐνθους ὁ πρῶν θρυαλλιδωπῶλης.

— Τὸ λοιπὸν, ἐπαναλαμβάνει λέγων ὁ μαροκίτιος Δημοσθένης, ὅσοι μὲ καταλάβετε, καὶ θαρῶ πῶς μὲ καταλάβετε ὅλοι, γιατί ὅλοι ἔχετε ἡλικία, ... αὔριο βραδύ ἔς τοῦ Μπενι-Ἄλλᾶν τὴν ταβέρνα! Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι! ἀπαντᾷσι πάντες σχεδὸν οἱ συνοδοιπόροι, καὶ ἀφανίζονται ἐν τῷ σκότει τῶν στενῶν ἀτραπῶν τῆς πόλεως.

Ἐντὸς μικρᾶς αἰθούσης, κομφῶς ἠὲ τρεπισμένης, καθήνται καπνίζοντες τρεῖς οἰκοκυραῖοι τῆς Ταγγέρης. Βία τοῦ ἐκπολιτιστικοῦ ἀνέμου ὅστις ἐπέπνευσε τὸ Μαρρόκω, οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι ἄστοι καθήνται σταυροποδῆτι ἐπὶ εὐρέος καὶ ἀναπαυτικοῦ σοφᾶ, βοφῶσι σοβαροὶ τὸν ναργιλῶν των, καὶ ὀμιλοῦσιν ἀπαθῶς καὶ βραδέως, ὡς γνήσιοι ἀφρικανοὶ παλιταὶ καὶ τοῦ Μωάμεθ λάτρεις, πιστοὶ διαμένοντες εἰς τὸ πάτριον θρήσκευμα, μ' ἔλους τοὺς ἀγγλοὺς ἱεραποστόλους.

Ἄνήκουσιν, ὡς προείπομεν, καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν τάξιν τῶν οἰκοκυραίων, τῶν ἀνθρώπων δηλ. ἐκείνων, οἵτινες ἐνδιαφέρονται κυρίως ὑπὲρ τῆς τάξεως, τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς καλῆς διοικήσεως.

Εἰς ἐξ αὐτῶν εἶνε βιομήχανος, ὁ ἄλλος ἐμπορος, καὶ ὁ τρίτος ὑπάλληλος τοῦ μεταξὺ Ταγγέρης καὶ Ἀλγερίου σιδηροδρόμου. Φίλοι ἐκ παιδῶν καὶ παλαιοὶ συμμαθηταί, εἶνε πάντες σχεδὸν σύμφωνοι ὁσάκις συζητοῦσι περὶ πραγμάτων ἀσθέντων πρὸς τὰ ἀτομικὰ των συμφέροντα. Φρονοῦσι καὶ οἱ τρεῖς, ὅτι ἡ ἀγαθὴ τοῦ δήμου των διοίκησις εἶνε πράγμα ἐπιθυμητόν, ὅτι ἡ χρηστότης τῶν δημοτικῶν ὑ-

παλλήλων εἶνε πράγμα εὐκαταῖον, ὅτι ἀνάγκη ἐν παντί πατριωτισμοῦ, τιμιότητος, χρηστότητος, ἰκανότητος, καὶ πολλῶν ἔτι ἄλλων — στήτων. Προκειμένου περὶ τῶν ἀφῆρημένων τούτων πραγμάτων οὐδέποτε διεφώνησαν κατ' ἀρχὴν οἱ καλοὶ οὗτοι φίλοι. Ἄλλ' ἡ τρυφερά των αὐτῆ ἁμοφωνία διασπάται δυστυχῶς ἐνίοτε, ὡς αἰεὶ πρόκειται περὶ πραγμάτων συγκακριμένων, πολὺ δὲ περισσώτερον ὡς αἰεὶ συνήθως, ἐνσαρκοῦνται εἰς πρόσωπα τὰ συγκεκριμένα πράγματα.

Τοῦτο ἀκριβῶς συμβαίνει καθ' ἣν στιγμὴν εἰσάγουμεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὴν σοβαρὰν αὐτῶν συνδιάσκεψιν.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ, ἀδελφέ, λέγει ὁ ὑπάλληλος πρὸς τὸν βιομήχανόν· ἐγὼ χρεωστῶ τὴν θέσιν μου εἰς τὸν Ἐδρίν. Μ' ἔσωσεν ἀπὸ τὴν δυστυχίαν, μού ἔδωκε ψωμί, μ' ἔκαμε καὶ κουμπάρον. Ἔνοις ὅτι θὰ ἦτον μαῦρη ἀχαριστία νὰ μὴ τοῦ δώσω ψῆφον! Ἀφίνω ὅτι τὸ παιδί μου θὰ ἦτον ἀκόμη στρατιώτης, ἂν δὲν εἶχα τὴν προστασίαν του.

— Ὅκ' αὐτὰ δὲν θὰ πούν, ὅτι εἶνε καλὸς καὶ διὰ δὴμαρχος. Ἀγάπα τον ὅσα θέλεις, ἔχε τον εἰς τὴν προσευχὴν σου, στέλνε του κἀνένα κάλθι σταφύλια ἀπὸ τ' ἀμπέλι σου... καλὰ καὶ ἄγια! ἄλλ' ὅποιος εἶνε καλὸς φίλος δὲν θὰ πῆ πῶς εἶνε καὶ καλὸς δὴμαρχος. Ἐσὺ εἶσαι ὁ καλλίτερος φίλος μου· πρέπει λοιπὸν νὰ σὲ κάμω καὶ δὴμαρχον;

— Αὐτὰ εἶνε ἀστειότητες.

— Βέβαια εἶνε ἀστειότητες. Μήπως δὲν εἶνε ἀστειότης νὰ μού λέγῃς ὅτι θὰ ψηφοφορήσῃς τὸν Ἐδρίν διότι τὸν ἔχεις κουμπάρον;

— Καὶ σὺ τάχα διακί ψηφοφορεῖς τὸν Ὀμέρ, σὲ παρακαλῶ;

— Διότι εἶνε ἀνθρώπος τίμιος καὶ πλούσιος, καὶ ἔξυρω πῶς δὲν θὰ κλέψῃ τὰ χρήματα τοῦ δήμου.

— Θὰ τὰ κλέψουν ἄλλοι τριγύρω του, ποῦ εἶνε χειρότερον. Καλλίτερα μὲ βδέλλα χονδρὴ, παρὰ ἑκατὸν μικράς. Κεφάλι, ἔχει κεφάλι;

— Ἐξὴ ἀριθμὸ κάπello φορεῖ! λέγει παρεμβαίνων ὁ ἔμπορος.

— Τοῦ λόγου σου τὸ ξέυρω πῶς δὲν σ' ἀρέσει, ἀπαντᾷ ὁ βιομήχανος, ἀξιώτιμος φανοποιὸς καὶ μεσίτης οἰκοπέδων κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς αὐτοῦ. Σὺ θέλεις τὸν Χαλέμ, διότι...

— Διότι εἶνε ὁ καλλίτερος ἀπ' ὅλους.

— Ὁ καλλίτερος διὰ σένα· τὸ παραδέχομαι. Σοῦ ἔβαλα κεφάλαια καὶ ἀνοιξες τὸ κατῆχημά σου· εἶνε φυσικόν...

— Τοῦ τὰ πλήρωσα μὲ τὸν τόκον, σὲν ἐγγλέζος.

— Τὰ πλήρωσες ὅταν εἶχες, καὶ αὐτὸς σοῦ

τᾶδωκε ὅταν δὲν εἶχες, ὑπολαμβάνει ὁ σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος. Δὲν ἠμπορεῖς νὰ πῆς ὅτι δὲν τοῦ ἔχεις ὑποχρεώσεις.

— Ὑποχρεώσεις τοῦ ἔχω, ἀλλὰ δὲν τοῦ δίω δι' αὐτὸ τὴν ψῆφόν μου. Τὸν θέλω διότι εἶνε ἀνθρώπος ἰκανός, εἶδε ξένον κόσμον, κ' ἐσπούδασε καὶ δύο χρόνια 'ς τὸ Παρίσι τὰ δημοτικά.

— Πῆρε καὶ δίπλωμα;

— Ἄνθρωπος δὲν ἔξυρω... ἀπαντᾷ σοβαρῶς ὁ ἔμπορος, ἀλλὰ τὴν σοβαρότητά του ταράττει δυσχερῶς ὁ ἀσβεστός γέλως ὃν προκαλεῖ ἡ ἀπάντησίς του.

— Τί γελᾶτε; ἐρωτᾷ πειραχθεὶς. Ἀστεῖον αἰεὶ φαίνεται πρᾶγμα ποῦ δὲν ἔξυρετέ;

— Μὴ τὸ 'ματᾶν αὐτὸ, Χαλέμ, ἀπαντᾷ ὁ φανοποιός· ὅπου τὸ πῆς θὰ σὲ γελᾶσουν.

— Ἐσύρετε τί βλέπω ἐγὼ; παρατηρεῖ ὁ ὑπάλληλος. Ὅλη ἡ ὀμιλία μας θὰ πάρ τοῦ κάκου. Δὲν θὰ συμφωνήσωμεν. Ἐκμάθα καὶ οἱ τρεῖς δεμένοι... καὶ κάνεις δὲν ἠμπορεῖ νὰ λύσῃ τὸν ἄλλον...

— Καὶ τί ἀνάγκην ἔχομεν, σὲ παρακαλῶ; ἐρωτᾷ ὁ ἔμπορος. Ἀνεξάρτητοὶ ἀνθρώποι εἴμεθα· ἔμποροῦμεν, νομίζω, νὰ σκεφθοῦμεν.

Καὶ ἐξακολουθοῦσιν ἀληθῶς συσχεπόμενοι οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἀνεξάρτητοι οἰκοκυρατοὶ. Ἄλλ' ἡ σύσκεψις αὐτῶν, στρεφόμενη ἐντὸς τοῦ κύκλου, ἐν ἀμυδρῶς διεγνώσκοντες, εἰς οὐδὲν ἀποβαίνει ἄλλο ἀποτέλεσμα, ἢ εἰς τὸ παραδέξασθαι τὸν ἄποσχισιν καὶ οἱ τρεῖς τῆς ψηφοφορίας.

Ἀφοῦ μάλιστα ἕκαστος προσεπάθησε ν' ἀναδείξῃ τὰ πρότερά του τοῦ ὑποψηφίου του ὑπέρτερα τῶν ἄλλων, ἐτρέψασαν τὴν ἐναντίαν ὁδόν, καὶ ἤρξαντο συζητοῦντες τὰ ἐλαττώματα τῶν ἢ δὲ κακολογία ἤγαγε τέλος τοῦς συνταγματικούς ἐκείνους πολίτας εἰς σημεῖον ἁμοφωνίας. Μὴ κατορθώσαντες νὰ ὑπερβάλωσιν ἀλλήλους πλειοδοτοῦντες, ἔφθασαν κατ' ἀνάγκην εἰς τὸ ἀνυπερβλήτων τῆς μειοδοσίας ὄριον... τὸ μηδέν.

— Πάρ' τὸν ἕνα κτύπη τὸν ἄλλον! καθὼς βλέπω, εἶπεν ὁ ἔμπορος, σφραγίζων τὴν συνδιάσκεψιν.

— Ἐπειτα, ἀδελφέ, προσέθηκε μετὰ τινὸς μελαγχολίας ὁ φανοποιός, δὲν συλλογίσασθε καὶ ταῖς ἑκατὸν πενήντα κάλπαις; Βάλε βγάλε τὸ χέρι μας, θὰ πινασοῦμε ὡς τὰ ὑστέρτα. Ἄς μᾶς λείψῃ φέτος αὐτὴ ἡ διασκέδασις.

— Ἄς μᾶς λείψῃ!

Ἐν ὧραιον, ἐρρητὸν καὶ ὑψηλὸν θέαμα τῆς ἐκλογικῆς πάλης, ὡς γράφει καθημερινῆς ἐφημερίδος τῆς Ταγγέρης, προσεγγίζει: «Ἡ ἡμέρα τῆς ἐξασκήσεως τοῦ ἱερωτάτου καὶ πολιτικοτάτου δικαίωματος τοῦ συνταγματικοῦ πολλίτου», ὡς γράφει ἄλλη, «ἐπέστη».

Μετὰ δύο ἡμέρας ἀνοίγουσιν αἱ κάλπαι τῶν ἑκατὸν πενήντα ὑποψηφίων δημάρχων, δημοκριτικῶν παρεδρῶν καὶ δημοτικῶν συμβούλων τοῦ δήμου Ταγγέρης, καὶ οἱ δημόται πάντες, κατηχούμενοι καὶ μὴ κατηχούμενοι, καλοῦνται νὰ ἐκλέξωσι τοὺς ἀρχοντας αὐτῶν τοὺς δημοτικούς.

Τὴν φοβερὰν αὐτὴν καλποστοχίαν ἀδύνατον ὑπῆρξε νὰ περιλάβωσι τὰ δημοτικά σχολεῖα καὶ οἱ νοκοί τῆς πόλεως· διότι ἀμφοτέρων ἡ χωρητικότης εἶχεν ὑπολογισθῆ ἀνάλογος τῶν εὐλαβῶν ἀστῶν καὶ τῶν φιλομαθῶν παιδῶν τῆς Ταγγέρης, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν φιλοδόξων πολιτῶν τῆς, ὃν ἠύξησε μεγάλως τὸν ἀριθμὸν τὸ νέον φιλελεύθερον πολιτεύμα τοῦ Μαρκόκου. Κατεσκευάσθησαν λοιπὸν ἐπὶ τούτῳ εὐρύχωρα καὶ μεγάλα παραπήγματα, ὅπου παρετάθησαν μὲν ἤδη αἱ κάλπαι τῶν ὑποψηφίων, δὲν κινδυνεύουσι δὲ νὰ πάλωσιν ἀσφυξίαν οἱ μέλλοντες νὰ ἀνωρθῶσιν ἐντὸς αὐτῶν ἀντιπρόσωποι τῶν, σφαιριδιοδοτοί, ἐφορευτικοὶ ἐπιτροπῆ καὶ ἄλλοι ὑπάλληλοι, καθ' ἃ ἐγνωμοδότησεν ἀρμόδιως τὸ ἰατροσυνέδριον, ἀφροῦ, ἐνωσθεῖται, ἔλαθεν ὑπ' ὄψιν ἐν Ταγγέρῃ γίνεταί μείζων ἐπι κατανώσεισ σκοροδῶν ἢ ἀσπυξίως.

Πᾶσα τοῖχου γωνία φέρει ἀπὸ ἡμερῶν ἤδη προσκεκολλημένα ποικιλόχρσα καὶ πολύμορφα χαρτία, ἐφ' ὃν ἀποτυπώνται διὰ γραμμάτων μικρῶν ἢ μεγάλων — ἀναλόγως τῆς πεποιθήσεως ἢ τῆς μετριοφροσύνης ἑκάστου — τὰ ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων, συνοδευόμενα ἐνίοτε διὰ συντόμου σημειώσεως τοῦ ἐπαγγέλματος ἢ τῶν προσόντων αὐτῶν. Οἱ ὑποψήφιοι ἀποτείνονται προδήλως διὰ τῶν θεατρικῶν τούτων προγραμμάτων εἰς τοὺς γινώσκοντας γραμματα συνδημότας τῶν λησιμονοῦσι δὲ ὅτι τὰ σχολεῖα τῆς πόλεως ἀπεδείχθησαν χωροῦντα μαθητὰς ὀλιγοτέρους τῶν ὑποψηφίων.

Πάντα τῆς πρωτεύουσῆς τὰ εἰνοπωλεῖα καὶ ὀψοπωλεῖα, — καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ ὑπαίθρα πολλάκις ὄπτανετα; ὄθεν ἀρτύει συνήθως ὁ χειρῶναξ τὸν ἀρτῶν τοῦ διὰ δύο ἢ τριῶν τηγανιτῶν μαρίδων — κατέστησαν τόποι ἐντεύξεων καὶ διαπραγματεύσεων μεταξὺ ἐκλογέων καὶ ὑποψηφίων. Ἐκεῖ ἀπὸ πρῶτας μέχρι νυκτός τελοῦνται τρυφεραὶ καὶ πολύσπονδοι ὑπ' ἀμφοτέρων ἀγάπαι. Ἐκεῖ περιπτύσσεται ἐν συγκινητικῇ φρασσοκατανύξει τὸν τραπέζιτην ὁ χειρῶναξ, καὶ φιλεῖ τὸν ἀγῶρατον ὁ μοσχανάβρεπτος νεανίας, καὶ ὁ χθὲς ἐπὶ ἡμέρας τὴν ὀφρῶν σφίγγει περιπαθῶς τὴν γλοιώδη χεῖρα τοῦ τυχόντος ἄλλαντοπάλου. Ἐκεῖ ἀνταλλάσσονται ὑποσχέσεις βεβιασμένοι, καὶ ἔρκοι ψευδεῖς καὶ ἀπατηλαὶ διαβεβαιώσεις. Ἐκεῖ προσεφρολῶνται θέσεις καὶ ὑπουργήματα, καὶ ἀσφαλιζέται τῶν κλεπτῶν ἢ ἀτιμωρησίας, καὶ

τῶν στρατευσίμων τὸ ἀκαταδίωκτον, καὶ πωλεῖται ἡ ψῆφος ἐντὶ κερμάτων, καὶ ἀγοράζεται ἡ εὐθηνὴ συνειδήσις ἐντὶ ποτηρίου οἴνου. Ἐκεῖ — παράδοξον φαινόμενον — νομίζουσι πάντες ὅτι ἀπατῶσιν, ἐνῶ ἀπατῶνται πάντες. Ἐκεῖ ὑπόσχεται ἕκαστος, ἀπόφασιν ἔχων νὰ παραβῆ τὴν ὑπόσχεσιν. Ἐκεῖ πωλοῦσι, χωρὶς νὰ παραδίδωσι τὸ ἐμπόρευμα. Ἐκεῖ ἀγοράζουσι ἀέρα ἀντὶ ἀέρος. Καὶ εἶνε πάντες ἠυχαριστημένοι... ὅτι ἐγέλασαν τὸν ἄλλον.

Οἱ δραστηριώτεροι τῶν ὑποψηφίων, ἄσους δὲν ἐκούρασαν ἢ ἀπὸ τριῶν ἢ ἄθρη μνητῶν ἀρχαίμενη ἐκλογικῆ στρατεία, περιέρχονται ἐξάλλοι, ἀκηρυχῶτες καὶ ἀσθμαίνοντες τὰς ἀγνίας καὶ τὰς ῥύμας τῆς πόλεως, σύροντες ὀπισθεν αὐτῶν ἀπόσπασμα ἰγνευμόνων ἐκλογικῶν. Οἱ ψηφοθῆραι οὗτοι σταματῶσι τὴν δυστυχῆ περιπλανώμενον Ἰουδαῖον, οὗτινος ἐγένεσαν εἰσοροπή, ἐνώπιον πάσης θύρας λησιμονήθεισης κατὰ τὰς προτέρας ἐκδρομάς, καὶ τὸν εἰσάγουσιν εἰς ἕκαστον ὑπόγειον, οὗτινος ὑποθέτουσιν εὐμενεῖς τὰς διαθέσεις. Ἐδῶ μὲν ἐρωτᾷ ὁ ὑποψήφιος, πῶς ἔχει ἡ σύζυγος τοῦ ἐκλογέως, λεχὼ ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν, καὶ συγκαίρει ἐπὶ τῷ νεογνῷ. Ἐκεῖ δὲ πληροφορεῖται ἀνήσυχος, ἂν προβαίνει τακτικῆ καὶ ἀκίνδυνος ἡ ὄδοντοφυῖα τοῦ μικροῦ. Παρὰ τούτου ζητεῖ εὐμενεῖς πληροφορίας περὶ τῶν ἐργασιῶν καὶ τοῦ ἐμπορίου του. Ἐκεῖνον συλλυπεῖται συμπαθῶς ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς μάμμης του· ἄλλοι θωπεύει τὸν ἴδιον, καὶ ἄλλους περαιτέρω φιλεῖει μιαν ὁκῆρ εἰς τὰ δὲλα.

Ὁ τύπος τῆς πρωτεύουσῆς χαίρων ἀναγράφει τὴν ζωντανὴν αὐτὴν ἐκλογικὴν κίνησιν, καὶ σημνύεται ἐπὶ τῷ ἐνδιαφέροντι, ὑπερ ἀπαδεικνύει ὁ λαὸς πρὸς τὸν ἐπικείμενον ἀγῶνα. Ἐπαίνει τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν τάξιν ἧτις ἐπικρατεῖ, καὶ θεωρεῖ ἀσημαντὰ ὀλίγα τινὰς ξυλοκοπήματα, ἄτινα ἀνταλλάσσουσι που καὶ που οἱ θερμότεροι καὶ φανατικώτεροι τῶν ψηφοφόρων. Ἄν δ' ἐνίοτε, πλὴν τῶν γρόνθων καὶ βρόδων, λίσουσι καὶ ἄλλα ὄπλα τὰς ἐκλογικὰς διαμάχας τῶν ταγγερῶν, τὸ ἐπίσημον ἀστυνομικὸν δελτίον τῆς πόλεως ἀποδίδει εἰς μέθην τὸ λυπηρὸν γεγονός, καὶ βεβαιεῖ ὅτι αὐστηρὰ διετάχθη περὶ τούτου ἀνάγκησις.

Οὕτω δὲ δαρῆντες καὶ μὴ δαρῆντες μένουσιν εὐχαριστημένοι.

Ἐἶνε παραμονὴ τῆς μεγάλῆς ἡμέρας· πυκνὸς δὲ ὄχλος συνταγματικῶς πληροῖ τὰ δώματα τῶν ταλαίπωρων ὑποψηφίων.

Ταλαίπωρα, τῆ ἀληθεία, καὶ ἄξια οἴκτου πλάσματα, οἱ δυστυχῆτες αὐτοὶ ὑποψήφιοι!

Ἀφοῦ ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐβδομάδων περιέδραμον πᾶσαν γωνίαν τῆς πόλεως, καὶ ἐκλόγησαν τὰ ὀνόματα τῶν εἰς πάσης τριόδου

τούς τοίχους και έχρισαν ἐξ αὐτῶν τῶν ἀντιπάλων τῶν τῶν ὀνόματα ἀφοῦ ἐμεθύθησαν εἰς ἕκαστον αὐτῆς καπηλεύον καὶ ἐξελεῖσαν τὸ ἐσχάτου ἀχθρόφου τὴν εὐνοίαν ἀφοῦ περιπτύχθησαν πάντα ἐξώλη καὶ προώλη, κ' ἐθώπευσαν πᾶσαν, καὶ τὴν ῥυπαρωτάτην παρεῖν ἀφοῦ ὑπεσέθησαν, καὶ ἐφεύθησαν καὶ ἐκολάκυσαν ὅσους καὶ ὅπως ἠδυνήθησαν, πληρώνοντάς πᾶσαν ἐσπέραν διὰ τοῦ ἰδίου νομίσματος ὑπὸ τῶν χρηστῶν ἐκλογῶν, αἰτινες πληροῦσι τοὺς οἴκους των.

Καὶ ἄλλοι μὲν αὐτῶν — οἱ πονηρότεροι καὶ τῶν πραγμάτων ἔμπειροι — γνωρίζουσι τί σημαίνει ἡ ἐνθους περὶ αὐτοὺς συρροή. Μειδιῶσιν ἐμφανῶς τὰ χεῖλη των, ἀλλὰ ναυτιῶν πιθανῶς ἢ ψυχῆ των. Οἱ πλείστοι ὅμως, ὅσους, ἀν δὲν ἀπατᾷ ἢ ἀπειρία, πλανᾷ ὅμως πάντοτε ἢ αὐτῆς πεποθησῆς, δέχονται μετ' ἐγνωμοσύνης τὸ κίβδηλον νόμισμα τῆς ψευδοῦς ἀφοσιώσεως, δι' οὗ πληρώνει τὰς ἀβάρεις αὐτῶν ἐπαγγελίας ἢ παροίνοιο εὐλακίνοιο τοῦ πληροῦντος τὰς οἰκίας των πλήθους.

Καὶ σφίγγουσι λοιπὸν ἀγαλλιώντες τὰς χεῖρας τῶν κύκλων ζήτω φωνούντων, κ' ἐναγκαλιζονται περιπαθῶς κομματάρχας καὶ κομματάρχισκους, κ' ἐπαγγέλλονται λαγὸς μετ' ἐτραχίλια εἰς τοὺς χλιαρωτέρους, καὶ λαλοῦσι περὶ κατρίωτισμοῦ καὶ τιμιότητος πρὸς πάντας, καὶ συνιστῶσι δραστηριότητα, καὶ χύνουσι... εἶναι πολὺν εἰς τὴν φλέγουσαν κύκλω ἐκλογικὴν πυρᾶν.

Τοιαύτη περίπου ἡ ἐν ἀπόπτῳ εἰκὼν τῶν συμβαινόντων ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Χαλέμ-ἄλ-ταρίφ κατὰ τὴν προτεραιὴν τῆς ψηφοφορίας ἐσπέραν.

Ἀμέτητον πλῆθος πληροῖ τὰς αἰθούσας του. Φίλοι καὶ ἐναντίοι, ὄπαδοι καὶ ἀντίπαλοι, ἀδιάφοροι, ἐτεροδημόται μὴ ἔχοντες δικαίωμα ψήφου, περιτρίμματα στεροῦμενα πολιτικῶν δικαιωμάτων, πάντες ἦλθον ἀπόψε νὰ πωλήσωσιν ὅσον τὸ δυνατόν ἀκριβώτερα τὴν ἔσχατον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ των σπινθήρα.

Ἀφρον ἢ πανήγυρις τελειώνει, καὶ ὅσοι πῆραν, πῆραν!

Ἄλλοι ἐξ αὐτῶν ἔχουσι σπουδαία νὰ ἐκμνησθευθῶσι μυστικᾶ εἰς τὸν ὑποψήφιον! Ἄλλοι νὰ δώσωσι, καὶ ἄλλοι νὰ λάβωσιν ὁδηγίας. Πάντες δὲ σχεδὸν ἔχουσι κατὶ νὰ ζητήσωσι, καὶ τὸ κατὶ αὐτὸ εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον... ὀλίγο φῶς γιὰ τὰ παιδιὰ.

— Ἀφέντη! λέγει εἰς, καὶ σῦρει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐπειθῦτου εἰς μίαν γωνίαν. Ὁ Βεκήρ εἰς τὸ τρίτον μᾶς κόφτει φοβερᾶ. Πέρασε, σὲ παρακαλῶ, ἀφρον τὸ πρῶτ, καὶ... τράβα του κανένα ἑκατοστάρη!

— Χαρὶς ἄλλο! ἤσυχασε. Εἶνε πρᾶγμα ποῦ διορθώνεται.

— Εἰς τοῦ Κερὸν τὴν ταβέρνα, λέγει ἄλλος, (καὶ αὐτὸς μυστικᾶ, ἐννοεῖται) πρέπει ν' ἀφήσωμεν αὐτο μερικὰ λεπτά, νὰ κερῶ εἰς τὴν ὕγειά σου! Εἶνε ἀντικρὺ εἰς τὴν ψηφοφορία, καὶ ὁ κόσμος μπαίνει ἐγγαίνει ἀδιάκοπα. Εἶνε καλὸ ν' ἀκούεται τ' ὄνομα μᾶς.

— Θύμισέ μου το αὔριο, ποῦ θὰ περάσωμε ἀπὸ κεῖ.

— Τοῦ λόγου τους, κύρ Χαλέμ, λέγει πλησιάζων νέηλος ἄλλος, σύρων κατόπιν του μικρὸν ὄμαδα ῥακενδύτων καὶ μονοσανδαλῶν, εἶνε παλληκάρια ἐνα κ' ἐνα, ποῦ πεθαίνουν εἰς τῶνομά σου. Περιποιήσου τα, σὲ παρακαλῶ.

— Νὰ μου ζήσης! φωνεῖ πρὸς ἐρχόμενος ὁ ἀρχηγὸς τῶν παλληκαριῶν, καὶ προσθέτει κατ' ἐπειροῦ τῆ φωνῆ!

— Τὰ παιδιὰ διψοῦν! Ξελαρυγγίσθησαν ἀπὸ χθὲς νὰ φωνάζουσι: Ζήτω! Ἄν μᾶς κατράκουλας ἴγυαι μέταλλο, νὰ τὰ δροσίωμε!

Τὶ θέλετε νὰ κάμῃ ὁ Χαλέμ-ἄλ-Ταρίφ; Ὅτι θὰ ἐκάνετε καὶ σεῖς, ἀν ἦθε εἰς τὴν θέσιν του.

— Ἄν περάσες ἀπὸ τοῦ ἤμερ! παρατηρεῖ ἄλλος, καὶ μᾶς τὸν πῆρε ὁ Ἰδρὶς!

— Χρειάζεται ἐνέργεια εἰς τὸ τέταρτον! ὑπολαμβάνει πρὸς ἐρχόμενος νέος κομματάρχης. Μᾶς ἔσπασε ὁ Ὁμὲρ μετὰ τὰ χρήματα.

— Κύτταξε τὸ τμήμα σου, σὲ παρακαλῶ, κραυγάζει, ἀκούσας τὸν λαλοῦντα, ἰσχυρὰ νανίας, στρίφων μετὰ κόπου πολλοῦ τὸν μάλις φούμενον μύστακά του, ἀπὸ τὸ τέταρτο αὔριο βράδυ ὁ ἀκούσης τὰ νέα.

— Ζήτω τοῦ δήμαρχου! φωνάζει ἀφρον εἰσβάλλουσα εἰς τὴν αἰθούσαν ἐν ὁρμῇ καὶ ἐταξίᾳ ὁμᾶς μεθύσαν, μάλις σύγκρατουμένου ἐν ἰσορροπίᾳ. Χαλέμ καὶ ἅγιος ὁ θεός!

— Ἦρσε εἰς τὰ παιδιὰ νὰ περῶν! φωνεῖ πρὸς τὸν ὑπερέστην ὁ ὑποψήφιος καὶ παρᾷ εἰς αὐτὸν βωρὸν εἰς τὰς περιπτύξεις τῶν οἰνοφύλων.

— Αὐτοὶ ἔρχονται ἀπὸ τοῦ Ὁμὲρ! λέγει ταπεινῇ τῆ φωνῇ εἰς τὸν γείτονα του εἰς τῶν παρακαθημένων.

Ἄν λησμανεῖ, πιστεύωμεν, ὁ ἀναγνώστης, ὅτι Ὁμὲρ εἶνε εἰς τῶν ὑποψηφίων δημάρχων.

— Καὶ ποῦ τὸ ξεύρεις; ἐρωτᾷ ὁ γείτων.

— Τοὺς εἶδα! Κ' ἐγὼ ἀπὸ κεῖ ἔρχομαι. Σώπα, νὰ κάμωμε σερίαν!

— Βρὲ κατεργαροί! βροντοφωνεῖ ἀφρον ἐγειρόμενος καὶ πάλιν τὴν μαγκούραν τοῦ γιγαντόσωμος καὶ εὐρύστερνος κομματάρχης, ὅσας δὲν ἔχετε ψήφα! τί θέλετε ἐδῶ; ἔγω ἴγληγορα, νὰ μὴ σὰς ἀργάσω τὸ τομάρι!

Οἱ νέηλυδες προσβλέπουσιν ἐπὶ στιγμὴν τὸν γίγαντα, θεωροῦσι κύκλω τοὺς παρισταμένους, ἀνταλλάσσουσι βλέμμα συνεννοήσεως, καὶ ἀπέρχονται κατησχυμένοι, πτοηθέντες τὸ ἀνάστημα τοῦ λαλοῦντος καὶ τὰς διαστάσεις τῆς μαγκούρας του.

— Ἄν τοὺς ἀφίνεις, ἀδελφέ! παρατηρεῖ ἠπίως ὁ ὑποψήφιος. Διατί νὰ τοὺς δυσαρεστήσωμεν;

— Ἄς μᾶς κόψουν τὸ κρέδιτο! Φασκέλωσ' τα τὰ θρονα!

Καὶ ἀπῆλθον μὲν ἐκεῖνα τὰ θρονα! παρέμειναν ὅμως ἐτι πολλὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ταλαιπώρου Χαλέμ, καὶ πρὸς ἦλθον βραδύτερον πολὺ περισσότερα.

Ἡ ἀγορὰ παρετάθη πλήθουσα πέραν τοῦ μεσονυκτίου, ὅτε δὲ ὁ δυστυχὴς Χαλέμ κατεκλίθη, μάλις ἔχε τὴν δύναμιν νὰ στενάξῃ ἐκ κόπου καὶ ἀηδίας.

Ἡ μεγάλη ἡμέρα ἀνέτειλε καὶ ἔδυσεν.

Ἐκ τῶν δεκαεσιχίλιων ἐκλογῶν τοῦ δήμου Ταγγερίων ἐπτάκις περίπου χίλιοι προσῆλθον εἰς τὰς κάλπας καὶ ἤσκησαν τὸ ἱερὸν καὶ πολύτιμον αὐτῶν δικαίωμα. Πῶς τὸ ἤσκησαν, εἶνε περιττὸν νὰ ἐρωτήσῃ ὁ Ἕλληνας ἀναγνώστης, οἰκτιρὸς ἦδη ἀπὸ μακροῦ πρὸς τοιαῦτα τερπνὰ καὶ ὀνήλια θεάματα.

Ἐδάρησαν τινες, ἐμέθυσαν πλείονες, συνεπλάκησαν πολλοὶ, ἐφώναζαν, ἐκραύγασαν ζήτω καὶ γιούρα μετὰ πολλοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἀναλόγου πρὸς τὸ πληρωθὲν ἐπὶ τούτῳ χρέμα, διημφισβήτησαν πολλὰκις μετὰ ζέσεως τὴν ψευδῆ των ταυτότητα, καὶ τέλος... ἐψήφισαν, ἄλλοι ἀπαξ, καὶ ἄλλοι... συγχύτησαν.

Αἱ κάλπαι ἐκλείσθησαν, ἐσφραγίσθησαν, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἀνοίγουσι πάλιν.

Ἡ διαλογὴ ἀρχίζει.

Πᾶσα ὑποψηφίου δημάρχου οἰκία βρῖθει περιέργων.

Μ' ὄλους τοὺς κόπους καὶ τὰς ἀγρυπνίας, μ' ἔλας τὰς ἀηδίας τῶν παρελθουσῶν ἡμερῶν, οἱ πτωχοὶ ὑποψήφιοι ἔχουσι ἐτι δύναμιν νὰ ἴστανται ὀρθοὶ ἐπὶ τῶν ἐπαλλέων, νὰ μειδιῶσι, νὰ περιπατῶσι, καὶ νὰ δίδωσι τὰς τελευταίας ὁδηγίας πρὸς τοὺς ταχυδρόμους, οὗς ἀποστέλλουσι κομιστὰς εἰδήσεων εἰς τὰ διάφορα τμήματα τῆς πόλεως. Εἶνε σχεδὸν οἱ ἴδιοι ὡς καὶ χθές. Μόνον ὅτι ἡ καρδιά των πάλαι περισσότερον καὶ ἡ χεὶρ των ὀυπεῖ ὀλιγώτερον.

Τὰς περίε τραπέζας κατέχουσι γραμματεῖς παντοδαποί, ποικίλοι τὴν ὄψιν καὶ τὴν ἡλικίαν, ἔχοντες ἕκαστος πρὸ ἑαυτοῦ τεμάχια χάρτου χαραγμένα κατὰ σειρὰς καὶ στήλας, ἰσαριθμούς πρὸς τὰ τμήματα τῆς πόλεως καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων. Στρέφουσι καὶ περιστρέφουσι ἐντὸς τοῦ στόματος τὴν νεύκοπον ἀφρον τοῦ μολυβδοκονδύλου των, καὶ περιμένουσι ἀνυπόμονοι ν' ἀναγράψωσιν εἰς τὰ δελτία των τὰ ἀποτελέσματα τῆς διαλογῆς.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, καὶ μέχρις οὗ ἀρχίσῃ ἀντηχοῦν τῶν ταχυδρόμων τὸ ἀγγελμα, ἀνα-

κοινοῦσι μεγαλοφῶνως τὰς ἰδέας καὶ πεποιθήσεις των περὶ τοῦ πιθανοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐκλογῆς, καὶ τὰ συμπεράσματά των ποικίλλουσιν, ἐννοεῖται, ἀναλόγως τοῦ οἴκου ἐν ᾧ γραμματεῦσιν.

— Ἡ ἐκλογὴ εἶνε δίκη μᾶς! λέγουσιν οἱ γραμματεῖς τοῦ Χαλέμ.

— Τὴν ἐκλογὴν τὴν παίρνομεν μετ' χεῖλους ψήφους, λέγουσιν οἱ τοῦ Ἰδρὶς.

— Τοὺς φάγωμε κ' ἐνομαξ σου! φωνοῦσιν οἱ τοῦ Ὁμὲρ, οὔτινος τὸ θάρρος δὲν φαίνεται περισσεῦον.

Ἄς ἐκλέξωμεν ἕνα τῶν ἐκλογικῶν τούτων οἴκων καὶ ἄς εἰσέλθωμεν. Πάντας εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπισκεφθῶμεν, ἀφοῦ δὲν εἴμεθα ἐκλογεῖς. Ὁ ὑποψήφιός μᾶς ὑποδέχεται εὐμένως, μᾶς σφίγγει τὴν χεῖρα, καὶ μᾶς ἐρωτᾷ ἀσθενεῖ τῆ φωνῆ, ἀν ἤξυρομεν τίποτε.

Ἡμεῖς, ἐννοεῖται, δὲν ἤξυρομεν τίποτε καὶ αἰωπῶμεν.

Ἀφρον ἀνοίγει βιαίως ἡ θύρα, καὶ ἀγνώστους ῥυπαρὸς καὶ ἀνυπόδητος εἰσβάλλει εἰς τὴν αἰθούσαν ἀσθμαίνων καὶ μάλις κατορθῶν νὰ φωνήσῃ:

— Χίλιους τρακίστους ἐξήντα εἰς τὸ πρῶτον!

— Ζήτω! μυριόστομον βροντᾷ ἐν τῇ αἰθούσῃ, καὶ τὰ μολυβδοκονδύλα τῶν γραμματέων καταπίπτουσι ὅλα συγχρόνως ἐπὶ τῶν δελτίων, καὶ ὁ ὑποψήφιός, λιπόθυμος σχεδὸν ἐκ τῆς χαρᾶς, καταφιλεῖ τὴν ἀπλοτον μορφήν τοῦ μικροῦ ταχυδρόμου, καὶ ἀμείβει γενναίως τὴν χαρμύθωνον εἰδήσιν.

Ὁ ἀγυιόπαις τρέπεται δρομάιος εἰς φυγὴν, ἀν ἦτο δὲ δυνατόν νὰ τὸν παρακολουθήσῃ τις, θὰ τὸν ἔβλεπε μετὰ μικρὸν εἰσερχόμενον εἰς ἄλλου ὑποψηφίου τὴν οἰκίαν, καὶ θὰ παρίστατο μάρτυς τῆς αὐτῆς ἀπαραλλάκτως σκηνης, ὁμοίως ἐπαναλαμβάνομένης.

Μετὰ μικρὸν ἄλλο ἀγγελμα:

— Ἐννεακόσιους ὀδοῦντα εἰς τὸ τέταρτον!

Καὶ τὰ ζήτω! ἐπαναλαμβάνονται, καὶ γράφουσι οἱ γραμματεῖς, καὶ πληρῶνει ὁ δυστυχὴς ὑποψήφιός.

— Τελείωσε! λέγει εἰς τῶν γραμματέων ἡ ἐκλογὴ εἶνε δίκη μᾶς. Εἰς τὸ τρίτον εἴμεθα πρῶτοι εἰς τὸ πέμπτον...

Ἄλλὰ διακόπτει τὴν ἐνθουσιώδη ἀπαριθμῆσιν εἰς τῶν ἐπὶ τούτῳ ἀπεσταλμένων εἰς τὴν διαλογὴν ταχυδρόμων, εἰσερχόμενος μεγαλαυχικός, καὶ ἰσάμενος ἀφρονος παρὰ τὴν θύραν.

— Ἄ! νὰ ὁ Ἄλλης! λέγει ὁ ὑποψήφιός. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

— Ἀπὸ τὸ πρῶτον. Μᾶς ἔφαγαν οἱ ἀτιμοὶ!

— Πως; παρατηρεί σύριζουσα η όξετα φωνή ενός τών γραμματέων. Χίλιους τριακόσιους εξήντα πήραμε, και...

— Καλοκόθια! ποιός σάς τὰ εἶπε; Ἐξακόσιους τριάντα πήραμε δλους δλους. Νά τὸ ἀποτέλεσμα. Τὸ ἔχω ἀπὸ τὸ πρωτόκαλλον τῆς ἐπιτροπῆς.

Οἱ γραμματεῖς σβύνασι τοὺς ἀριθμούς των, ὁ ὑποψήφιος αἰσθάνεται ὅτι κἀπως ἐκουράσθη, καὶ κἀθηται εἰς μίαν γωνίαν, ὁ δὲ ταλαίπωρος ταχυδρόμος, εἰς ὃν οὐδεὶς... οὐδεὶς εὐρέθη νὰ προσφέρῃ ἕν σιγάρον, σὺρει τὴν πενιχρὰν του καπνοθήκην, καὶ περιτυλίσσει ἐν μελαγχολικῶς ἐκ τοῦ ἴδιου του καπνοῦ.

— Μήπως παρσάκουσε, ἀδελφέ; ἐρωτᾷ εἰς τῶν παρισταμένων.

— Ἄρῃσέ με, σὲ παρακαλῶ, καὶ μὲ φτάνει.

Ἄλλο δὲν λέγει.

Δὲν παρέρχονται δύο λεπτά, καὶ καίει ἔτι τὸ ἀπαίσιον ἀγγελμα, ὅτε εἰσέρχεται βραδυπατῶν ἄλλος κακῶν ἀγγελος, καὶ κἀθηται σιωπηρῶς ἐπὶ μιᾶς καθέδρας.

— Ποῦ ἦσαν Μελίξ; ἐρωτᾷ ὁ ὑποψήφιος, καὶ ἡ φωνὴ του μόλις ἀκούεται.

— Εἰς τὸ τρίτον.

— Ἄ! φωνοῦσι, συγχρόνως ἀνορθούμεναι πᾶσαι τῶν γραμματέων αἱ κεφαλαί.

— Ἐξακόσιους... ὀγδοῆντα... πέντε.

Καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦχει ὡς ἡ ἀκροτελεύτια ἐπικηδεῖα φράσις: *Γαῖαν ἔχει ἐλάφραν*.

— Χίλιους ὀχτακόσιους εἰς τὸ τρίτον! κραυγάζει τὴν στιγμὴν ἐκείνην, εἰσορμῶν εἰς τὴν αἰθουσαν παιδιᾶριον βυκένδυτον.

Ἄλλῃ μόλις εἶχε τελειώσει τὴν φράσιν του ὁ ταλαίπωρος παῖς, καὶ βῆσιμα ἤχηρόν ἀκούεται πλατάγγίζον ἐπὶ τῆς παρειᾶς του.

— Νά καὶ μία παραπάνω, νὰ γείνουν χίλιοι ὀχτακόσιοι ἕνας! φωνεῖ ἐγειρόμενος ἐξαλλος ὁ πρὸ μικροῦ εἰσελθών. Κατεργάρι!

Τὸ παιδίον συναισθάνεται, φαίνεται, ὅτι δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ κλαύσῃ, καὶ φεύγει δραματικῶν μὲν ἀλλ' ἀπαθὲς καὶ ἀτάραχον.

Ἦτο τὸ τελευταῖον. Οὐδεὶς πλέον ἀνήλικος ταχυδρόμος ἐπάτησε τὴν φλιάν τῆς θύρας τοῦ Ὀμῆρ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

— Νὰ ἐξαχολουθήσωμῃ;

— Ὁ ἀνάγνώστης μάντευει τὴν συνέθειαν.

Οἱ ἀγγελοὶ τῶν ἀποτελεσμάτων γίνονται ὄλονεν σπανιώτεροι. Οἱ γραμματεῖς ἀρχίζουσι νὰ νυστάζωσι, καὶ ἀπέρχονται ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, λέγοντες, που καὶ που εἰς τὸν ὑποψήφιον:

— Νὰ ἰδοῦμε καὶ τὰ χωριὰ, ... τὸ πρῶ! τὰ χωριὰ θὰ μᾶς σηλώσουν!

Καὶ μεταβαλίνουσι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰς ἄλλου ὑποψήφιου οἰκίαν, ὃν ἐσημάσεν ἡδὴ ἡ πόλις.

Οἱ παριστάμενοι ἀραιοῦνται, ἡ οἰκία τοῦ ὑποψήφιου γίνεται ἡσυχωτέρα, οἱ θόρυβοι τῆς ὁδοῦ καταπαύουσι, φωνὴ κύκλω δὲν ἀκούεται, καὶ ὁ ταλαίπωρος Ὀμῆρ, νεκρούμενος ὑπὸ τοῦ κόπου, ἀποκοιμᾶται εἰς τὴν γωνίαν του, καὶ ὑπνῶσκει χαλκινόν ὕπνον.

Ἄλλ' ἀφῆνης, ἐν βίθειᾳ νυκτὶ ἀνατινάσσεται ὄρθιος ἀπὸ τοῦ ἀνακλίντρου του, τρέχει τοὺς ὀφθαλμούς, σείει τὴν κεφαλὴν, τείνει τὸ ὄψος πρὸς τὴν ὁδόν, καὶ δὲν γνωρίζει τί κράτος παρὰ ῥάδοξος καὶ ἀπαίσιος εἶνε ὁ ταραττων τὴν ἡσυχίαν τῆς νυκτός.

Προσέχει περισσότερον, ἀνοίγει σιγὰ τὸ παράθυρον, ἐξάγει τὴν κεφαλὴν του καὶ βλέπει μολοσσὸν ὑπερμεγέθη γοσεῶς ὠρούμενον, καὶ σύροντα πταγωδῶς ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου κολλοσιαίου ἀγγετον ἐκ λευκοσιδήρου, προσήρημένον εἰς τὴν οὐρὰν του.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΑΛΧΟΝ.

Ο ΠΑΤΗΡ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ

[Μυθιστορία Α. Ἀλεῦ. — Μετάφρασις Π. Ι. Φέρπου.]

Συνέχεια τῆς σελ. 407.

Ἡ Μπεττίνα ἠσθάνετό τινα κόπωσιν ἐνεκα τῶν τοσοῦτων ἡδονῶν, τῆς τηλικαύτης εὐδαιμῆσεως καὶ τῶν τοσοῦτων περὶ γάμου προτάσεων. Ὁ τῶν Παρισίων στρόβιλος ἄμα ἐλθεῖσαν τὴν παρέσυρε διὰ παντός. Οὐδὲ μίαν κἄν ὤραν παύσεως οὐδεμίαν ἀναπαύσεως... Ἡσθάνετο τὴν χεῖραν νὰ μείνῃ μόνη, περὶ ἐαυτῆς καὶ μόνης μεριμνῶσα ἐπὶ ὀλίγας τινὰς ἡμέρας τοῦλάχιστον, νὰ λάβῃ καιρὸν νὰ σιεφθῇ ἐν ἀνείσει καὶ νὰ ἐρωτήσῃ ἐαυτὴν ἐν τῇ ἀκρᾷ ἡρεμίας καὶ μοναξίας τῆς ἐξοχῆς, νὰ γείνῃ κυρία ἐαυτῆς πάλιν πάντων.

Διὰ τοῦτο δὲ ἦτο καὶ τσοῦτον εὐθυμὸς καὶ φαῖδρα τῇ μεσημβρίᾳ τῆς 14 Ἰουνίου ὅτε ἐπέβη τῆς ἀμαξοστοιχίας τῆς μελλούσης νὰ τὴν φέρῃ εἰς Λογγεβάλ. Ὡς δ' εὐρέθη μόνη μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς ἐν τῇ ἀμαξῇ:

— Ἀχ! ἀνεφώνησεν, πόσον εἰμ' εὐχαριστήμην! Ἄς ἀναπνεύσωμεν ὀλίγον. Μόνη μαζὶ σου δέκα ἡμέρας ὀλοκλήρους, τί καλὰ! διότι οἱ Νόρτον καὶ οἱ Τάρνερ θὰ ἔλθουν ταῖς 25 τοῦ μηνός, ἢ ὄχι;

— Ναι, μόνον ταῖς 25.

— Ὡς τὴν περᾶσωμεν ἐπιπαι, ἐφ' ἀμάξῃς, εἰς τὰ δάση, εἰς τοὺς ἀγρούς. Δεκαήμερος ἐλευθερίας! Καὶ κατὰ τὰ διάστημα τῶν δέκα τούτων ἡμερῶν ἀποφεύγομεν καὶ τοὺς ἐραστάς, ἀποφεύγομεν καὶ τοὺς ἐραστάς! Καὶ ἔλοι δὲ αὐ-

τοὶ οἱ κύριοι τίνος, Θεέ μου, ἦσαν ἐρασταί; Τῆς Μπεττίνας ἢ τῶν χρημάτων τῆς! Τοῦτο εἶνε τὸ μυστήριον, τὸ ἀνεξιχνίαστον μυστήριον!

Ὡς δὲ ἡ ἀτμομηχανὴ ἐσύριζε καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία ἐκλονήθη βραδέως, ἡ Μπεττίνα ἐράνη ὀλίγον ἀπερίσκεπτος διότι προκύψασα τῆς θυρίδος ἀνεφώνησε κινεῖσα ἐλαφρὰ τὴν χεῖρα:

— Χαίρετε, ἐρασταί μου, χαίρετε!

Ἐπειτα δὲ κατέπεσεν εἰς τινὰ γωνίαν τῆς ἀμάξης παραφορῶς ἀνακαγχάζουσα.

— Ὡ! Σουζῆ! Σουζῆ!

— Τί τρέχει;

— Μὲ εἶδε! μὲ ἤκουσεν! κάποιος τοῦ ἐκράτος κόκκινη σημαίαν, καὶ με παρετήρησε μὲ τὸσην ἀπορίαν!...

— Εἶσαι τόσο ἀπερίσκεπτος!

— Ναι, ἀλήθεια, διότι ἐφώναζα ἀπὸ τὴν θυρίδα, ... ἀλλὰ ὄχι ὅμως καὶ διότι θεωρῶ μέγα εὐτύχημα ὅτι θὰ συζήσωμεν ὀλομόναχοι, ὡσὰν δύο νέοι ἐλεύθεροι.

— Ὀλομόναχοι! ... Ὀλομόναχοι! ...

Ὅχι ὅμως τόσο; διότι διὰ νὰ κἀμωμεν ἀρχὴν, ἀπόψε θὰ συμφάγωμεν μὲ ἄλλους δύο.

— Ἄ! καλὰ λέγεις... Ἄλλ' αὐτοὺς τοὺς δύο καθόλου δὲν θὰ δυσαρεστηθῶ νὰ τοὺς ἔχω ἀπόψε... Ναι, πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶ νὰ ἰδῶ τὸν γέροντα ἐφημέριον καὶ μάλιστα τὸν νέον ἀξιωματικόν...

— Πῶς! καὶ μάλιστα;

— Βέβαια... διότι τόσο ἀσυνειδητὸν ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μᾶς διηγῆθη ὁ συμβολαιογράφος τῆς Σουβίνης, τόσο πολὺ εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔκαμεν ὁ μέγας αὐτὸς ποροβολητῆς ὅτε ἦτο μικρὸς μικρός, τόσο πολὺ, τόσο πολὺ, ὥστε ἀπόψε θὰ προσπαθῶ νὰ εὔρω εὐκαιρίαν νὰ εἰπῶ εἰς αὐτὸν τί σκέπτομαι... καὶ θὰ τον εὔρω!

Ἐπειτα δὲ ἡ Μπεττίνα ἀποτόμως μεταβάλλουσα τὸν ῥοῦν τῆς συνδιαλέξεως:

— Ἐστάλη τὸ τηλεγράφημα εἰς τὸν Ἐδουάρδον χθὲς διὰ τὰ Σκωτικὰ ἀλογάκια.

— Ναι, χθὲς πρὸ τοῦ φαγητοῦ...

— Ὡ! θὰ μ' ἀφήσῃς νὰ τα ὀδηγήσω ἐγὼ ἕως τὸν πύργον, πολὺ θὰ διασκεδάσω νὰ περᾶσω μὲς ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ νὰ ἐμβῶ εἰς τὴν αὐλὴν εὐμορφα καὶ τεχνικὰ καὶ χωρὶς νὰ κρατήσω τὸν δρόμον των, νὰ κἀμω κύκλον καὶ νὰ τα σταματήσω ἐμπρὸς 'ς τὴν κλίμακα!... Εἰπέ μου... Θέλεις;

— Ναι, ναι, εἴμεθα σύμφωνοι, νὰ τα ὀδηγήσῃς σύ.

— Ἄ πόσον εἶσαι καλὴ, Σουζῆ μου!

Ἐδουάρδος ἦτο ὁ ἀρχιπποκόμος, ὅστις πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἦλθεν εἰς τὸν πύργον πρὸς ἴδρυσιν τῶν ἱπποστασιῶν καὶ διοργάνωσιν τῆς ὑπηρεσίας, κατὰ χάριν δὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην

ἦλθεν αὐτὸς εἰς πορτοπύργον τῆς κυρίας Σκῶν καὶ τῆς μίς Πέρσιβαλ, ὀδηγῶν τὰ Σκωτικὰ ἱππάρια ἐξευγμένα ἐν κηψοτάτῳ δίφρῳ. Ἀνεμῆς δὲ τὰς κυρίας ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, περιστοιχισμένους ὑπὸ πλήθους περιέργων θεατῶν, ἄντων, οὕτως εἶπεν, τῶν κατοίκων τῆς Σουβίνης. Διότι τὰ Σκωτικὰ ἱππάρια ἐλαύνοντα τὴν κεντρικὴν ὁδὸν τῆς πόλεως ἐνεποίησαν αἰσθησὴν εἰς τοὺς κατοίκους, ὅτινες ἐξήλθον κατσκευασμένοι τῶν οἰκιῶν των καὶ ἐρωτῶντες ἀπλήστως:

— Καλὰ τί εἶνε; εἶλεγον καθ' ἑαυτοῦς, τί νὰ εἶνε;

Τίνες δὲ καὶ ἀπεφώνησαν τολμηρῶς πως:

— Θεάτρον θὰ εἶνε, ἱπποδρόμιον... καὶ ὀφρχοῦνται νὰ παραστήσουν...

Ἄλλὰ πανταχόθεν ἀνεκραύγαζον:

— Μὰ δὲν τα εἶδες πῶς ἦσαν... ἄμ' ἡ ἀμαξία... ἄμ' τὰ χροῖα καὶ τὰ ἀστράφτανε ὡς τὸ χρυσάφι... ἄμ' τὰ ἀλογάκια μὲ τοὺς ἀσπρούς φιδόγους ἀπὸ τὸ νὰ μέρως τοῦ κεφαλιού καὶ ἀπὸ τᾶλλο!

Τὸ πλήθος λοιπὸν εἶχε συμπυκνωθῆ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ σταθμοῦ καὶ τότε ἐμαθον οἱ περιεργοὶ ὅτι εἶχον τὴν τιμὴν νὰ παραστῶσι εἰς τὴν ἀφιξίν τῶν δεσποινῶν τοῦ Λογγεβάλ.

Ἄλλ' ὅτε αἱ δύο ἀδελφαὶ χαρίεσαι μὲν ἀλλ' ἀπλοῦσταται ἐν τῇ ὀδοπορικῇ αὐτῶν στολῇ ἐνεφανίσθησαν, οἱ ἀγαθοὶ ἐκείνοι ἄνθρωποι ἀπάλασαν πᾶσαν αὐτῶν τὴν ὄρεξιν, διότι προσεδέκων νὰ ἴθωσι δύο περιγυρισσὰς ὑπερφυῶς ἐνδεδυμένους μέταξαν καὶ χρυσοῦφανα, καὶ ἀπαστραπτούσας ἐκ λυχνιῶν καὶ ἀδαμάντων. Ἄλλὰ κατενόησαν τὴν πλάνην των ὅτε εἶδον τὴν Μπεττίναν βραδέως ἐρχομένην πρὸς τὰ τέσσαρα ἱππάρια καὶ ὀπισθοῦσαν ἐν ἑκάστον ἐλαφρὰ διὰ τῆς χεῖρός καὶ μετὰ προσοχῆς εἰδήμονος ἀνθρώπου ἐξεταζούσαν τὰ ζεύγη καὶ τὴν ἱπποσκευὴν. Δὲν ἀπήρθεκε τὴν Μπεττίναν, —ὡς προδηλότατα βλέπετε,— νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴν τῶν περιστοιχιζόντων αὐτὴν κατεπτομένων δημοτῶν.

Μετὰ τὴν σύντομον ταύτην ἐξέτασιν ἡ Μπεττίνα ἀνευ πολλῆς βίας ἐξέβαλε τὰς μικρὰς Σουηδικὰς χειρίδας τῆς καὶ ἐφόρεσε χονδρὰς ἐκ δερματος δορκάδος, λαβοῦσα αὐτὰς ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ δερματίνου καλύμματος τοῦ δίφρου. Ἐπειτα ὠλισθήσε τρόπον τινα ἐπὶ τῆς ἔδρας τοῦ ἡνιόχου καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἐδουάρδου τὰς ἡνίας καὶ τὴν μαστίγα μετ' ἐξαισίας δεξιότητος, καὶ χωρὶς οἱ ἐξημῆμενοι ἵπποι νὰ λάθωσι καιρὸν νὰ αἰσθάνωσι τὴν μεταλλαγὴν τῆς χεῖρός. Ἡ κυρία Σκῶν ἐκάθισε παρὰ τῇ ἀδελφῇ τῆς. Τὰ δὲ ἱππάρια ἐκίνουν ἡδὴ τοὺς πόδας καὶ φόβος ἦτο μὴ προελθῶσιν ἀκράτητα.

— Προσέξατε, κυρία, είπεν ὁ Ἐδουάρδος, διότι εἶνε σήμερον πολὺ ἐξηγημένον.

— Μὴ φοβεῖσαι, ἀπεκρίθη ἡ Μπεττίνα, τὰ εἰσεύρω.

Καὶ ὄντως ἡ μὲν Πέρσιβαλ εἶχε τὴν χεῖρα εὐσταθῆ καὶ ἐλαφροτάτην καὶ δεξιωτάτην. Διὸ ἐκράτησεν ἐπὶ τινὰ ὥραν τὰ ἱππάρια βιάζουσα αὐτὰ νὰ ἴστανται ἐπὶ τόπου· ἔπειτα δὲ περιβέλλουσα τοὺς δύο ἀκροὺς ἱπποὺς διὰ διπλῆς καὶ μακρῆς κυμάνσεως τῆς μαστιγῆς, ἐξήγαγε διὰ μίαν καὶ τὰ δύο ζεύγη μετ' ἀπαρκαμίλου δεξιότητος, καὶ ἐξῆλθε τεχνικώτατα τῆς αὐλῆς τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ψιθυρίζοντων τῶν παρισταμένων ὑπὸ ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ.

Ὁ καλπασμὸς τῶν τεσσάρων ἱππαρίων ἀντήγει ἐπὶ τοῦ παλαιῦ καὶ αἰχμηροῦ λιθοστρώτου τῆς πόλεως Σουβίνης. Ἡ Μπεττίνα ἐνόσῳ μὲν ἤλαυνεν ἐν τῇ πόλει, συνεκράτει αὐτὰ, ἀλλ' ὡς ἐξῆλθε τῆς πόλεως καὶ εἶδεν ἔμπροσθεν αὐτῆς λεωφόρον δύο χιλιόμετρων, οὐδεμίαν ἔχουσαν ἀνωμαλίαν ἐδάφους εἴτε πρὸς τᾶνω εἴτε πρὸς τὰ κάτω, ἀφῆκε κατὰ μικρὸν τὰ ἱππάρια νὰ τρέχωσιν ἐλευθέρως... καὶ ἔτρεχον φοβερά.

— Ὡ! πόσον εἶμαι εὐτυχῆς, Σουζή! ἀνεφώνησεν ἡ Μπεττίνα. Θὰ τρέχωμεν εἰς τούτους ἐδῶ τοὺς δρόμους... Θέλεις, Σουζή, νὰ ὀδηγήσῃς καὶ σὺ τὰ ἀλογά μου; Πόσον εἶν' εὐχάριστον ὅταν εἰμπορὴ κανεὶς νὰ τὰ φέρῃ νὰ τρέχουν ὅπως τώρα! Καὶ εἶνε τόσον εὐκίνητα καὶ τόσον φρόνιμα! Ναι, λάβε τὰς ἡνίας.

— Ὅχι, κράτησέ τας· περισσότερον διασκεδάζω, ὅταν σὲ βλέπω διασκεδάζουσαν.

— Ὡ! ὅσον δι' αὐτὸ, βέβαια πολὺ διασκεδάζω. Πόσον μ' ἀρέσει νὰ τρέχω, νὰ τρέχω, νὰ τρέχω... Ἐν Παρισίῳ καὶ τὸ πρῶτ' ἀκόμη, δὲν ἐτόλμων πλέον... μ' ἐκύτταζαν πάρα πολὺ... καὶ δὲν εἰσεύρεις πόσον ἐστενοχωροῦμαι... Ἐν ᾧ ἐδῶ... ψυχὴ!... ψυχὴ!... ψυχὴ!...

Ἄλλ' ἐν ᾧ ἡ Μπεττίνα ὑπομεθύουσα ἤδη ἐκ τοῦ ἐν ὑπαίθρῳ δρόμου καὶ τῆς ἐλευθερίας ἐξεφώνει θριαμβευτικῶς: Ψυχὴ! ψυχὴ! ψυχὴ! ἱππεὺς ἐπέφαινετο μακρόθεν ἐρχόμενος ἡρέμα ἐναντίον τοῦ δίφρου.

Ἦτο δὲ ὁ Παῦλος Λαβαρδέν. Μίαν ὄλην ὥραν ἐνεδρεῦον ἐκεῖ που, ἵνα ἀπολαύσῃ τῆς ἡδονῆς τοῦ νὰ ἰδῇ τὰς Ἀμερικανίδας παρελευνούσας.

— Τί ψυχὴ! ψυχὴ! Ἀπατάσαι, εἶπεν ἡ Σουζή πρὸς τὴν Μπεττίναν, κύτταξ' ἐκεῖ.

— Χωρικός... Δὲν με μέλει, ὡς εἶνε ὅσοι χωρικοί θέλουν, αὐτοὶ δὲν με ζητοῦν.

— Διόλου δὲν εἶνε χωρικός. Παρατήρησε.

Ὁ Παῦλος Λαβαρδέν διερχόμενος παρὰ τὸν δίφρον ἐχαιρέτισε τὰς δύο ἀδελφὰς μετὰ πά-

σης τῆς ἀκριθείας καὶ τῆς Παρισιακῆς τελειότητος.

Τοσοῦτον δ' ἔτρεχον τὰ Σκωτικὰ ἱππάρια, ὥστε ἡ συνάντησις ἐγένετο ἀστραπηδόν· ἡ δὲ Μπεττίνα ἀνεφώνησε:

— Τί πρόβλημα εἶν' αὐτὸς ὁ κύριος, ὅστις μὰς ἐχαιρέτισε;

— Μόλις ἐπρόφρασσα νὰ τον παρατηρήσω· ἀλλὰ μοι φαίνεται ὅτι τὸν γνωρίζω.

— Τὸν γνωρίζεις;

— Ναι· καὶ στοιχηματίζω ὅτι τὸν εἶδα τὸν χειμῶνα εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Τί με λέγεις! Νὰ εἶνε ἀπὸ γε ἐκ τῶν τριαντατεσσάρων; Τί! πάλιν δεῖτε προσκυνησόμεν;

ΣΤ'

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν περὶ ὥραν ἐβδόμην καὶ ἡμίσειαν ὁ Ἰωάννης ἤρχετο εἰς τὸ πρεσβυτήριον, ἵνα παραλάβῃ τὸν ἐφημέριον καὶ παρευθίσιν ὁμοῦ εἰς τὸν πύργον.

Ἀπὸ ἐνὸς ἡδὴ μηνὸς στρατεύμα ὄλον ἐργατῶν κατέλαβε τὸ Λογγεβάλ, ὥστε τὰ ἐστιατόρια καὶ τὰ καπηλεία τοῦ χωρίου εὗραν τὴν τύχην των. Πελώρια ἀμάξια φορτηγὰ ἔφερον ἐκ Παρισίων φορτία ὅλα ἐπίπλων καὶ περιπετασμάτων πρὸς ἐπίστρωσιν τῶν διαματίων. Ὁκτῶ δὲ καὶ τεσσαράκοντα ὥρας πρὸ τῆς ἀφίξεως τῆς κυρίας Σκῶτ, ἡ διευθύντρια τοῦ ταχυδρομείου κυρία Μααρπῶ καὶ ἡ κυρία Λορμιὲ ἡ σύζυγος τοῦ δημάρχου παρεσιέφερον εἰς τὸν πύργον· διηγουμένη δὲ ὅσα ἐν αὐτῇ εἶδον, ἐπῆραν τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τὰ μὲν παλαιὰ ἐπιπλα ἐξηφανίσθησαν ἐξορισθέντα εἰς τὸ ὑπερφῶν, σωρεία δὲ νέων θαυμασίων ἀντικατέστησεν αὐτὰ. Ἀλλὰ τὰ ἱπποστάσια! ἀλλὰ τὰ ἀμαξοστάσια! Ἐπίτηδες ἀμαξοστοιχία ἐκόμισεν ἐκ Παρισίων ἐπιτηροῦντος τοῦ Ἐδουάρδου, δεκάδρα ὀχημάτων, καὶ ὁποῖων ὀχημάτων! καὶ εἰκοστὴν ἱππων, καὶ ὁποῖων ἱππων!

Ὁ πατὴρ Κωνσταντῖος ἐνόμιζεν ὅτι ἐγίνωσκε τί ἐστὶ πολυτέλεια. Ἀπαξ τοῦ ἔτους ἐγένετο παρὰ τῷ ἐπισκόπῳ, ἱεράρχῃ πλουσίῳ καὶ ἀξιερόστῳ, ὅστις λαμπρῶς καὶ φιλοφρόνως ἐξένιζεν. Ὁ ἐφημέριος λοιπὸν μέχρι τοῦ χρόνου ἐκείνου διελογίζετο ὅτι οὐδὲν ὑπῆρχεν ἐν ἀνθρώποις λαμπρότερον τοῦ ἐπισκοπικοῦ μεγάρου τῆς πόλεως Σουβίνης, καὶ τῶν πύργων Λαβαρδέν καὶ Λογγεβάλ... Ἀλλ' ὅμως ἤρχιζεν ἡδὴ νὰ ἐννοῇ, ἀκούων τὰ περὶ τῶν νέων λαμπροτήτων τοῦ Λογγεβάλ, ὅτι ἡ πολυτέλεια τῶν κατ' ἡμᾶς μεγάλων οἰκῶν ὑπερέβαλλεν οὐκ ὀλίγον τὴν σοβαρὰν καὶ αὐστηρὰν πολυτέλειαν τῶν προγενεστέρων παλαιῶν οἰκιῶν.

Ἀμα προὐχώρησαν βήματά τινα ὁ ἐφημέριος καὶ ὁ Ἰωάννης εἰς τὴν δευδροστοιχίαν τοῦ

κῆπου, δι' οὗ εἰσῆρχοντο εἰς τὸν πύργον καὶ:

— Κύτταξε, Ἰωάννη, εἶπεν ὁ ἐφημέριος, ὁποῖα μεταβολή! Ὅλον τοῦτο τὸ μέρος ἦτο ἀφειμένον ἀπεριποίητον... καὶ τώρα πᾶς εἶν' ἐστρωμένον μὲ ἄμμον καὶ ἰσοπεδωμένον... Δὲν ἴδ' ἀισθάνωμαι ἐδῶ πλέον ὅτι εὐρίσκουμαι εἰς μέρος ἰδικόν μου ὅπως ἄλλοτε... Καθὼς βλέπω ἴδ' εἶν' ἐδῶ ὅλα εὐμορφα, καὶ μιὰ χαρὰ! Δὲν ἴδ' εὖρω πλέον τὴν παλαιάν μου πολυθρόναν μὲ τὸ καστανὸν βελούδινον ὑφασμὰ τῆς, ὅπου τασάμις με συνέθε νὰ ἀποκοιμηθῶ μετὰ τὸ γεῦμα. Καὶ ἂν με πᾶρη καὶ ἀπόψε ὁ ὕπνος, τί σε γίνομαι; Νὰ προσέχῃς, Ἰωάννη... Καθὼς με νοήσῃς ὅτι ἀρχίζω νὰ τα σαλῶ, νὰ ἔλθῃς πλησίον μου καὶ νὰ με ταμπήσῃς ἐλαφρὰ τὸν βραχίονα ἀπὸ πίσω μὲ τρόπον. Θά το κάμῃς;

— Μάλιστα, νοννέ μου, ἴδ' το κάμω.

Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης μετρίως προσεγγεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἐφημερίου. Ἐσθάγετο δὲ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπανιδῇ τὴν κυρίαν Σκῶτ καὶ τὴν μὲν Πέρσιβαλ· ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία αὕτη ἦτο μεμιγμένη πως μετὰ ζηροτάτης ἀμηχανίας. Θὰ τας ἐπανεῦρῃ ἄρα γε ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ Λογγεβάλ αἰθούσῃ ὅποιας εἶδεν αὐτὰς ἐν τῷ μικρῷ τοῦ πρεσβυτερίου ἐστιατορίῳ; Ἰσως ἀντὶ τῶν τοσοῦτῶ ἀπλῶν καὶ προσηνεστάτων γυναικῶν, αἵτινες τοσοῦτον ἐχάρησαν ἐπὶ τῷ ἀπροσδοκῆτῳ ἐκείνῳ δεῖπναρίῳ, καὶ εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ὑπεδέξαντο αὐτὸν μετὰ τοσαύτης χάριτος καὶ οἰκειότητος, ἐμελλεν ἴσως νὰ εὗρῃ δύο κομψὰς πλαγγόνας πεφουσιωμένας, εὐπρεπεῖς, ψυχρὰς καὶ κατὰ πάντα ἀκριβεῖς; Ἐμελλεν ἡ πρώτη ἐντύπωσις νὰ ἐξαλειφθῇ;... νὰ ἐξαφανισθῇ;... ἢ τὸνναντίον ἐμελλε νὰ ἐντυπωθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ του γλυκυτέρα καὶ μυχιατέρα;

Ἀναβάντες τὰς εἴ βαθυμίδας τῆς ἐξω κλίμακος ὑπεδέχθησαν ἐν τῷ προδόμῳ ὑπὸ δύο γιγάντων θεραπόντων ἀξιοπρεπεστάτων καὶ σοβαροτάτων. Ὁ προδόμος οὗτος ἦτο ἄλλοτε ἀπέραντον χωρίσμα παγερὸν καὶ γυμνοὺς ἔχον τοὺς λιθίνους αὐτοῦ τοίχους· ἀλλ' οἱ τοῖχοι οὗτοι ἦσαν σήμερον κεκαλυμμένοι ὑπὸ θαυμασίων περιπετασμάτων ἐφ' ὧν ἦσαν ἐνυφασμένα μυθολογικὰ παραστάσεις. Μόλις δὲ ὁ ἐφημέριος ἔφριψε πρὸς αὐτὰς τὸ βλέμμα καὶ παρετήρησεν ὅτι αἱ θέαιναι αἱ ἀνὰ μέσον τῶν χλοερῶν ἐκείνων τόπων διαιτώμεναι ἐφόρουσαν στολὴν ἀρχαϊκωτάτην καὶ ἀπλουστάτην.

Ὁ ἕτερος τῶν θεραπόντων ἀνοίξας ἀμφοτέρω τὰ φύλλα τῆς θύρας, εἰσῆγαγεν αὐτοὺς. Ἐκεῖ δὲ συνήθως διητᾶτο ἡ γηραιὰ μακρησία πρὸς δεξιὰ τῆς ὑψηλῆς ἐστίας, ἀριστερὰ δὲ ἐκεῖτο ἡ καστανόχρους ἔδρα του! Ἄλλ' ἡδὴ οὕτε καστανόχρους ἔδρα οὕτε τίποτε! Τὸ παλαιὸν ἐκεῖτο ἐπιπλὸν τὴν βᾶσιν, οὕτως εἰπεῖν, τῆς διευθετήσεως τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐπίπλων, ἀν-

τικαθίστα ἡδὴ θαυμάσιον ἐπιπλὸν κεντητὸν ρυθμοῦ τοῦ τέλους τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος. Ἐπειτα δὲ σωρεία μικρῶν ἐδρῶν μετὰ στηριγμάτων καὶ ἀνευ στηριγμάτων, παντοίων χρωμάτων καὶ σχημάτων ἦσαν διασπαρμέναι τῆδε κατεῖσε μετὰ φαινομένης τινὸς ἀταξίας, ἥτις ἦτο τὸ ἐπακρον τῆς τέχνης τοῦ διευθετεῖν τὰ ἐπιπλα.

Ἡ κυρία Σκῶτ βλέπουσα τὸν ἐφημέριον καὶ τὸν Ἰωάννην εἰσερχομένους ἠγέρθη καὶ ἐρχομένη εἰς προὔπαντησιν αὐτῶν:

— Πόσον, εἶπεν, ἀγίε ἐφημέριε, σὺς εἰμ' εὐγνώμων διότι ἤλθετε... καὶ σὲς ὡσαύτως, κύριε... καὶ πόσον χαίρω ἐπαναβλέπουσα ἡμᾶς τοὺς πρώτους μου καὶ μόνους φίλους ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ!

Ὁ Ἰωάννης ἀνέπνευσεν, ἰδὼν ὅτι ἦτο ἡ αὐτὴ ἀκριβῶς γυνή.

— Θὰ μ' ἐπιτρέψετε, προσέθηκεν ἡ κυρία Σκῶτ, νὰ σας συστήσω τὰ τέκνα μου... Ἄρα καὶ Μπέλλα... Ἐλάτε.

Ὁ Ἄρως ἦτο ἐξαετὴς χαριέστατον παιδίον καὶ ἡ Μπέλλα ἐρασιμώτατον πενταετὴς κοράσιον· εἶχον δὲ τοὺς μεγάλους καὶ μέλανας ὀφθαλμοὺς τῆς μητρὸς των καὶ τὴν χρυσοῦν τῆς κόμην.

Ἄρ' οὐ ὁ ἐφημέριος ἐφίλησε τὰ δύο παιδιά, ὁ Ἄρως, ὅστις θαυμάζων παρετήρει τὴν στολὴν τοῦ Ἰωάννου, εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του:

— Καὶ τὸν ἀξιωματικόν, μαμά, νὰ τον φιλήσω καὶ τὸν ἀξιωματικόν;

— Ἐὰν ἀγαπᾷς, εἶπεν ἡ κυρία Σκῶτ, καὶ ἂν ἀγαπᾷ καὶ ἐκεῖνος.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἀμφοτέρω τὰ παιδιά ἤσαν ἐγκαθιδρυμένα ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ Ἰωάννου καὶ τον κατεπέεζον δι' ἐρωτήσεων:

— Εἶσθε ἀξιωματικός;

— Μάλιστα, εἶμαι ἀξιωματικός.

— Ποῦ;

— Εἰς τὸ πυροβολικόν... ἐκεῖ ποῦ ρίπτουν

τὰ κανόνια;... Ὡ! πόσο μ' ἀρέσει νὰ κούκα ἀπὸ κοντὰ ὅταν ρίπτουν τὰ κανόνια!

— Θὰ μας πάρετε κομμὴν ἡμέραν ὅταν θὰ τα ρίξουν τὰ κανόνια, τί λέτε, θὰ μας πάρετε;

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ μὲν κυρία Σκῶτ συνδιελέγετο μετὰ τοῦ ἐφημερίου, ὁ δὲ Ἰωάννης ἀποκρινόμενος εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν παιδίων παρετήρει τὴν κυρίαν Σκῶτ, ἥτις ἐφῆρει ἐσθῆτα ἐκ λευκῆς μουσελίνης, ἀλλ' ἡ μουσελίνη ἐξαφανίζετο ὑπὸ σταϊβάδα πυκνὴν στολίδων ἐκ τριχάπτων ἦτο δὲ ἡ ἐσθῆς ἀφθόνως ἀνοικτὴ περὶ τὸν τραχηλὸν σχηματίζουσα ἐμπροσθεν τετραγώνου, εἶχε τοὺς βραχίονας γυμνοὺς μέχρι ἀγκῶνος, εὐμεγέθη ἀνθοδέσμην ἐξ ἐρυθρῶν ῥόδων ἐν τῷ ἀνοίγματι τοῦ στήθους,

ρόδον ἐρυθρὸν προσηλωμένον ἐπὶ τῆς κόμης διὰ πόρπης ἀδαμαντίνης καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἄλφνης ἡ κυρία Σκώτ παρατηρήσασα ὅτι ὁ Ἰωάννης κατείχετο στρατιωτικώτατα ὑπὸ τῶν δύο τέκνων τῆς :

— Ὡ! ἀνεφώνησε, σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριε! Ἄρου! Μπέλλα! . . .

— Σὲ παρακαλῶ, κυρία, ἀφήσατέ μου τὰ.

— Καὶ δὲν εἰζύρετε πόσον λυποῦμαι διότι σὰς κάμνω νὰ δειπνήσετε τόσον ἀργά! Ἀκόμα δὲν κατέβη ἡ ἀδελφή μου. Ἄ! νὰ τὴν.

Ἐισῆλθεν ἡ Μπεττίνα. Τὸ αὐτὸ ἐκ μουσελίνας λευκῆς φόρεμα, ἡ αὐτὴ σωρεία τῶν τριχάπτων, τὰ αὐτὰ ἐρυθρὰ ρόδα, ἡ αὐτὴ χάρις, ἡ αὐτὴ καλλονὴ καὶ ἡ αὐτὴ φαίδρα, ἀξίεραστος καὶ εὐκρινῆς ὑποδοχή.

— Εἶμαι δούλη σας, πάτερ Κωνστάντιε. Μ' ἐσυγχωρήσατε τὴν προχθεσινὴν μου ἀδιακρισίαν;

Ἐπειτα δὲ στρεφουμένη πρὸς τὸν Ἰωάννην καὶ ὀρέγουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα :

— Καλημέρα, κύριε... κύριε... Νὰ τα! δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τὸ ὄνομά σας... καὶ ὅμως μὲ φαίνεται ὅτι εἴμεθα παλαιὸι φίλοι... κύριε ;...

— Ἰωάννη Ραιναῖδε.

— Ἰωάννη Ραιναῖδε... μάλιστα. Καλημέρα, κύριε Ραιναῖδε! . . . Ἀλλά, σὰς δίδω τὴν εἰδήσιν ἀπὸ τοῦδε εὐκρινῶς ὅταν θὰ γείνωμεν ἐντελῶς παλαιὸι φίλοι, μετὰ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἡμέρας, θὰ σας λέγω ἀπλῶς κύριον Ἰωάννην. . . Πολὺ εὐμαρφον ὄνομα εἶναι τὸ Ἰωάννης.

*Ἦλθε τις ἀναγγέλλων ὅτι τὸ δεῖπνον εἶν' ἔτοιμον, αἱ δὲ παιδαγωγοὶ προσελθούσαι παρέλαβον τὰ παιδιά. Καὶ ἡ μὲν κυρία Σκώτ ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ ἐφημερίου, ἡ δὲ Μπεττίνα τὸν τοῦ Ἰωάννου. . . Καὶ μέχρι μὲν τῆς ἐμφανίσεως τῆς Μπεττίνας ὁ Ἰωάννης διενεῖτο : «Εὐμάρφότερα εἶνε ἡ κυρία Σκώτ!» ἀλλ' ὅτε ὅμως εἶδε τὴν μικρὰν χεῖρα τῆς Μπεττίνας εἰσδύουσαν ὑπὸ τὸν βραχίονά του, καὶ ἐκείνην στρέφουσαν πρὸς αὐτὸν τὸ ἐρασιμώτατον πρόσωπόν της ὁ Ἰωάννης διενεῖτο : «Εὐμάρφότερα εἶνε ἡ μὲς Πέρσιβαλ!» Ὅτε δὲ ἐκάθισε μετὰ τῶν δύο νεαρῶν ἀδελφῶν, ἐπανέπεσεν εἰς τὴν αὐτὴν καὶ προτέραν ἀμύχανίαν, οὕτως ὥστε παρατηρῶν πρὸς τὰ δεξιὰ, δεξιόθεν ἠοράνετο ὅτι ἐκινδύνευε νὰ γείνη ἐρωτόληπτος, παρατηρῶν δὲ πρὸς τὰ ἀριστερά, ἔβλεπεν ὅτι ὁ κίνδυνος παρεῖχε μετετίθετο καὶ μετέβαινε πρὸς τὰ ἀριστερά.

*Ἦλθε τις ἀναγγέλλων ὅτι τὸ δεῖπνον εἶν' ἔτοιμον.

ΕΝ ΑΝΕΚΑΟΤΟΝ ΕΡΡΙΚΟΥ ΤΟΥ Δ'

Θηρεῦον ποτὲ Ἐρρίκος ὁ Δ' βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ ἀποχωρισθεὶς τῆς ἀκολουθίας του ἐπλανήθη εἰς τὸ δάσος, ἐνθα ἀπήντησε χωρικὸν καθήμενον ὑπὸ τι δένδρον.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ; λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ βασιλεὺς.

— Περιμένω νὰ περάσῃ ὁ βασιλεὺς γιὰ νὰ τὸν ἰδῶ.

— Ἄν θέλῃς νὰ καθήσῃς ἔς τὰ ὀπίσθια τοῦ ἀλόγου μου, θὰ σὲ πάγω ἐγὼ ἔς ἕνα μέρος ὅπου νὰ εἰμπορέσῃς νὰ τὸν ἰδῇς ὀραϊώτατα.

Ὁ χωρικός ἰππεύει, καθ' ὅδον δὲ ἐρωτᾷ τὸν συναναβάτην του πῶς εἰμπορεῖ νὰ διακρίνῃ τὸν βασιλέα.

— Ἐὰ παρατηρήσῃς ἐκεῖνον ποῦ θὰ φορῇ τὸ καπέλλο του, ὅταν ὅλοι οἱ ἄλλοι θὰ ἔγχαλουν τὰ δικά τους.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ βασιλεὺς ἀνευρίσκει τὴν ἀκολουθίαν του, ὅλοι δὲ οἱ αὐλικοὶ ἀποκαλύπτονται ἵνα τὸν χαιρετίσωσιν.

— Ἔ, λοιπόν! λέγει πρὸς τὸν χωρικόν, ποῖος εἶνε ὁ βασιλεὺς;

— Μὰ τὴν ζωὴ μου, ἀποκρίνεται ὁ ἔξυπνος χωρικός, ἡ τουλόγου σου πρέπει νὰ εἶσαι ἡ ἐγὼ, γιὰτὶ ἀπ' ὅλους ἐδῶ μόνον ἡμεῖς οἱ δύο εἴμαστε μὲ τὸ καπέλλο ἔς τὸ κεφάλι.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ

Τὸ ἀκόλουθον εἶναι χαρακτηριστικὸν ἀνέκδοτον διηγοῦνται περὶ τοῦ κ. Δ*, ἀνδρὸς εἰς ἄκρον φιλανθρωποῦ.

Ἐίπε μεταβῆ παρά τινι τῶν πλουσίων ἵνα τοῦ ζήτησῃ συνδρομὴν ὑπὲρ πτωχῆς τινος καὶ ἀναξιοπαθούσης οἰκογενείας· ἀλλ' ὁ πλούσιος, εἰς κακὴν ὥραν εὐρισκόμενος, τὸν ἀποπῆρξεν μὲ τρόπον προσβλητικόν.

— Κύριε, λέγει ἀξιοπρεπῶς ὁ Δ*, ἡ προσβολὴ εἶνε δι' ἐμένα. Τώρα διὰ τοὺς πτωχοὺς, σὲ παρακαλῶ.

*Κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξάρτησίας πόλεμον τῶν Ἀμερικανῶν εἰς τῶν στρατηγῶν αὐτῶν, ἐνόματι Arnold, προδῶσας τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα ἠετομόλησεν εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς καὶ διεκρίθη κατόπιν διὰ τὴν θηριώδη αὐτοῦ σκληρότητα. Ἐὰ ἀμερικανικὰ στρατεύματα κατέβαλλον πᾶσαν προσπάθειαν ἵνα τὸν συλλάβουν, ἡμέραν δὲ τινὰ, καθ' ἣν ὁ στρατηγὸς αὐτὸς ἐκινδύνευσε νὰ συλληφθῇ, ἠρώτησεν ἕνα τῶν αἰχμαλώτων τί θὰ τὸν ἔκαμνον οἱ συμπατριῶταί του ἐὰν ἐπιπτεν εἰς χεῖρας αὐτῶν. — Ἦθέλωμεν, ἀπεκρίθη ὁ στρατιώτης, χωρίσει πρῶτον ἀπὸ τὸ σῶμά σου τὸν πόδα, ὁ ὅποιος ἐπληρώθη ὅτε ὑπηρετεῖς τὴν πατρίδα, καὶ κατόπιν θὰ ἀπηγγονίζαμεν τὸ λοιπόν.

ΑΔΗΘΕΙΑΙ

Ὅπως τὸν σίδηρον κατατρώγει ἡ σκωρία, οὕτως τὸν κακὸν ὁ φθόνος.